

תוכן

1	גישור מלא מתועד בהרחבה
1	פגישה ראשונה:
2	יושבים סביב השולחן:
15	פגישה שניה:
19	פגישה שלישית: [בפגישה זו שימוש רב בשיקוף]
36	פגישה רביעית:
47	פגישה חמישית:
48	פגישה שישית [פגישות יחידניות]:
49	פגישה שביעית:
50	פגישה שמינית – טיוטת הסכם:

גישור מלא מתועד בהרחבה

בחרתי בגישור המסוים הזה כדוגמא משום שהוא גישור קלאסי. גישור שמאפיין בני זוג צעירים, עם שני ילדים בגילאים 3, 5, שניהם שכירים, בבעלותם דירה, בגישור שלהם עלו נקודות רבות חשובות שעולות בדרך כלל בגישורים.

עינת ויונתן לוי

פגישה ראשונה:

לפני שהצדדים התיישבו סביב שולחן הגישור הייתה עמם שיחה לגבי מזג האוויר, ירד גשם באותו יום, שאלתי אם היו פקקים. התעניינתי אם הם הגיעו יחד לגישור או כל אחד לחוד.

זו תמיד שאלה טובה שכן זו גם הזדמנות לשיחת חולין וגם הזדמנות עקיפה לדעת עד כמה הסכסוך חמור. הם ענו שהגיעו יחד, הייתה תנועה כבדה. ציינתי בהומור שעם מזג אוויר כזה הגישור שלהם כבר דרמטי. הצעתי להם תה חם, שניהם הסכימו. הנחתי גם עוגיות על השולחן. הצגתי בפניהם את נעה, סטודנטית ללימודי משפחה, תואר שני, לומדת גישור ובמסגרתו היא תשב אתנו בפגישות ותנהל פרוטוקול. לאחר שהתיישבו סביב השולחן, עם כוסות של תה ועוגיות [אני תמיד מקפיד על כיבוד קל מאחר וידוע שאנשים רעבים פחות סבלניים], התחלתי את הגישור:

יושבים סביב השולחן:

מגשר: למרות שכבר דיברנו, נתחיל שוב מההיכרות, נעשה את זה רשמי. שמי עורך דין **חיים פאשי לוי**. למדתי משפטים באוניברסיטת ת"א, למדתי שם שלושה תארים. למדתי גישור באוניברסיטת בר אילן וגישור משפחתי באמצעות לשכת עורכי הדין בתל אביב, כיום אני משמש מרצה אורח בתחום יישוב סכסוכים בפקולטה לתארים מתקדמים באוניברסיטת ת"א. אני עוסק בגישור למעלה משש עשרה שנה ועבדתי עם זוגות רבים מכל הרבדים של החיים, מספר הילדים, רמות ההכנסה, אשכנזים, מזרחים, רוסים, אתיופים, נכים, אפילו היה לי גישור עם זוג חירשים שניהלנו את כולו בכתב. לשמחתי רוב הגישורים שניהלתי גם הצליחו, אני מאמין שאני מתקרב ל תשעים אחוזי הצלחה, כך שלעומת הסטטיסטיקה הכללית שעומדת על שבעים אחוז אני בהחלט מרוצה.

בהומור: אני מקווה שאתם לא תהיו עוד זוג שייפול בקטגוריה של אותם עשרה אחוז שהגישור שלהם נכשל כי אני אישית לוקח את זה קשה.

מגשר: אז אתם עינת ויונתן. שם משפחה?

יונתן: לוי.

מגשר: בן כמה אתה?

יונתן: 35.

מגשר: במה עוסק?

מתוך הספר "גישור במשפחה" מאת חיים פאשי לוי

- יונתן: צבא קבע.
- מגשר: עינת? בת כמה את?
- עינת: 37.
- מגשר: במה את עוסקת?
- עינת: מנהלת מערכות מידע.
- מגשר: שכירה?
- עינת: כן.
- מגשר: בערך, משכורת נטו, זה לא מחייב
- עינת: 11 וחצי.
- יונתן: 8 וחצי.
- מגשר: אתם נשואים כדמוי" (כדת משה וישראל)? כלומר שהתחתנתם הייתה חופה? רב מהרבנות?
- שברתם כוס?
- יונתן: כן.
- מגשר: תאריך?
- עינת: 20 למרץ, 2008.
- מגשר: [פונה לגבר בהומור] זה בסדר, מחקר קטן שאני עושה, על השאלה הזאת תמיד האישה עונה יותר מהר מהגבר, אני בכל גישור בודק את זה. ילדים?
- עינת: שניים
- מגשר: מי הילד הקטן?
- עינת: עמרי. ביוני בן 3. ונוי בת 5 וקצת.
- מגשר: קניתם דירה?
- עינת: כן, יש דירה.
- מגשר: בבעלותכם?
- עינת: כן.
- מגשר: משלמים משכנתא?
- עינת: ההורים עזרו לנו הרבה ועכשיו נשארה משכנתת זכאות. -היום הודיעו לי שהיא עומדת ע"ס שבעים וחמישה אלף שקלים ומשהו.

- מגשר: תשלום חודשי?
עינת: 2,522 שקלים לחודש.
יונתן: יש גם הלוואה של 11,000-100,000 אלף שקלים. דרך הצבא.
מגשר: נניח לזה עכשיו, כמובן שנטפל בזה בהמשך, כל שקל חשוב, אולם כרגע, זה לא מאוד משמעותי
כמו הדירה. הנכס העיקרי הוא הדירה?
עינת: כן.
מגשר: מכוניות?
עינת: מכונית שלי מהעבודה ויש מכונית אחת בבעלותנו.
יונתן: אוטו שלי, כן.
מגשר: אתה משתמש בו?
יונתן: כן.
מגשר: איזה?
יונתן: הונדה
מגשר: איזו שנה?
יונתן: 2012
מגשר: בסדר. שני הילדים בריאים, תודה לאל, הכל בסדר?
עינת: ברוך השם.
מגשר: תראו. אני אספר לכם קצת על גישור. גישור זו חקיקה, זה בעצם אימוץ של הרבה חוקים ותקנות מאירופה וארה"ב. החוק שעוסק בגישור נכנס לתוקף בשנת 1992-1993. החוק איפשר לעשות לראשונה גישור בישראל. מה שמאפשר את הגישור אלו הסעיפים המיוחדים שיש בחוק הגישור. ראשית, כל מה שנאמר או נכתב במסגרת הגישור הוא סודי וחסוי לחלוטין. כל מה שנאמר נמצא בתוך הגישור ולא יוצא החוצה. הקלטות, אם מישהו מקליט ורוצה להשתמש בזה מחוץ לגישור, הן לא קבילות, גם לא מסמכים. ההליך חסוי וסגור לחלוטין, כדי שתרגישו חופשי ותוכלו לדבר באופן חופשי בגישור.
שנית, ההליך כולו נעשה בהסכמה מלאה לכל אורך ההליך. כלומר, אם אחרי שתיים-שלוש פגישות עינת מרגישה שמהו לא הוגן פה - שאני כמגשר לא אובייקטיבי או סובייקטיבי כי אני

ובעלה מעריצים של אותה להקת רוק או אוהדים של אותה קבוצת כדורגל, וכו'... היא יכולה להודיע שהיא מפסיקה את הגישור או פשוט להפסיק להגיע.

גישור, שונה מבוררות, שבסופה יש פסק דין שהוא מחייב. לגישור באים אם רוצים, לבית משפט כמובן אין דבר כזה "לא לבוא". מי שעושה חוכמת יביאו אותו באזיקים. הייתם חכמים ובאתם לגישור, לכן תוכלו להינות מההבדלים. החופש לא להגיע לפגישת גישור הוא חשוב, שכן הוא נוצר כדי שבהליך גישור לא יהיו לחצים בלתי הוגנים. אם כי לחצים יהיו. כל אחד רוצה מה שהוא רוצה. אם שניכם הייתם רוצים אותו דבר, מן הסתם הייתם נשארים נשואים.

בנוסף, הגישור הוא הליך פתוח – אתם יכולים להתייעץ עם מי שתרצו בזמן הגישור – פסיכולוג ילדים, רו"ח, עו"ד. אך דעו שעליכם להיזהר שכן לעו"ד יש אינטרס, שהוא לא בהכרח האינטרס שלכם. עורכי דין, עלולים לייפות קצת את התמונה כדי שיהיה להם מחר לקוח.

לכן, מותר להתייעץ, אך יש להפעיל את ההיגיון הבריא והמסננת הטבעית שלכם, זה לטובתכם. שימעו אך גם תקשיבו. עוד דבר שאוסיף, הליך הגישור יתחיל אחרי שאנו נחתום על הסכם גישור, שהוא הסכם מיוחד, בכך שהוא חלק מהחוק. זה חוק, אין הרבה חוקים כאלה, הכוללים בתוכם הסכם, הסכם גישור.

אם אנו חותמים על הסכם כזה – אין ספק שכל ההגנות עליהן דיברנו – חלות עליכם. יהיה כתוב בהזכר שההליך בהסכמה, פתוח, וכולל ענייני סודיות וחסיון. עכשיו אצל כל אחד בלב שלו נשאלת השאלה, למה גישור? למה שלא נשב בבית וניתן לעו"ד, שזו עבודתו, לעשות את העבודה? בסוף יהיה פסק דין.

יש שופט, זה מקצועו, נאמין שהוא בלתי משוחד, הקשיב לנו היטב ושמע את כל טענותינו הצודקות והנכונות, ונקבל את פסק הדין ונלך הביתה עם הצדק כפי שנעשה על ידי בעלי מקצוע. אך זו לא ממש המציאות.

ראשית, ישנן עלויות. זה לא פשוט לממן את כל ההליך המשפטי. אפילו עורך דין מתחיל ייקח מכל צד שלושים אלף שקלים. בנוסף, יש אגרות, למשל, כאשר מגישים תביעת פירוק שיתוף, רק האגרה תעלה כאלפיים תשע מאות שקלים. יש עוד אגרות, המצטברות לכדי אלפי שקלים. בנוסף, עורכי דין "נחמדים" יכולים להציע לאשה לשבת בבית ולא לעבוד ולדרוש מזונות אישה. עינת היא ילדה טובה ומקשיבה לעורכת הדין שלה, והנה עינת מחליטה לשבת בבית ולא לעבוד

ובינתיים בני הזוג מפסידים שמונת אלפים שקלים בחודש. בינתיים הצדדים מגישים בקשות שונות לבית המשפט, סוחבים את הסכסוך חודשים ושנים והנה אתם פושטים את הרגל. בנוסף, אם הדירה נמצאת במוקד הסכסוך, בית המשפט אינו עובד בשביל בני הזוג כמתווך ולא יציג את הדירה לקונים פוטנציאליים כשהוא עוטה את הגלימה. השופט יודע שצריך לחלק את הדירה ביניכם חצי חצי, לשם כך הוא ממנה את עורכי הדין שלכם שיהיו כונסי נכסים. כונס נכסים יכול למכור דירה בדרך כלל עד עשרה אחוז מתחת לשווי בשוק. שכר הטרחה הנהוג של כונס נכסים הוא בדרך כלל ארבעה אחוז משווי הדירה וזה משולם בחלוקה שווה בין עורכי הדין של הצדדים, שני אחוז בתוספת מע"מ לכל צד. כלומר, אם הדירה שלכם שווה שני מיליון שקל, עלות הכונסים תהיה ארבעים ושישה אלף שקלים לכל צד, אם אני לא טועה בחשבון, זה בערך מאה אלף שקלים שהלכו לאיבוד. אם אנחנו מתייחסים למכירת הדירה בהליך של מימוש מהיר במסגרת כינוס הנכסים, ובאמת היא בסופו של יום היא נמכרה בעשרה אחוז מתחת לשווי שוק, אז הנה אבדנו פה עוד מאתיים אלף שקלים. יחד עם עלות שכר טרחת הכונסים הגענו שלוש מאות אלף שקלים. אם נוסיף שכר טרחת עורך דין בעבור ניהול התביעות עם אגרות ואבדן ימי עבודה וכן הלאה, זוג כמוכם יכול להפסיד בקלות ארבע מאות אלף שקלים בהליך המשפטי.

כל זה לא כולל עלות של עגמת הנפש שאתם חווים.

אנשים נכנסים למלחמה על הגירושין בלי להבין שבסוף שניהם מפסידים, ובגדול. עלות הגישור במקרה שלכם היא חמישה עשר אלף שקלים בתוספת מע"מ. ניתן אפילו לחלק לשישה תשלומים או עשרה תשלומים, שיהיה לכם נוח ולא תרגישו את ההוצאה הזאת. אני ממליץ לחלק מקסימום לשלושה תשלומים כי תוך שלושה חודשים בדרך כלל אנחנו כבר בסיטואציה של חשבונות נפרדים וכל אחד חי את החיים שלו.

אם הגישור מצליח, יש גם אגרת אישור הסכם בבית המשפט זה פחות חמש מאות שקלים. כלומר, בשביל לאשר את כל ההסכם עם כל הרכיבים השונים שלו בבית המשפט תשלמו פחות

מחמש מאות שקלים. אם נאשר את ההסכם בבית הדין הרבני זה אפילו יותר זול, פחות משלוש מאות שקלים.

עלות של גישור לעומת ההוצאה בהליך משפטי, היא לא רק יותר נמוכה משמעותית, אלא ניתן לומר שהיא זניחה. אך חשוב להתייחס גם למימד הזמן. תיק גירושין נמשך במדינת ישראל כשלוש שנים. אך בפעם אחרונה שבדקתי, חיים רק פעם אחת. אז מדוע לשרוף על זה שלוש שנים? אם הגעתם למסקנה שזה נגמר – חותכים וזהו. אני מדגיש ששלוש שנים זה סטטיסטי, יש למשל בני הזוג בבלישהתגרשו ונלחמו על תוצאות הנישואין למעלה מחמש עשרה שנה, אותה תקופה שהם היו נשואים. אולי יותר. אמנם הם יצרו כמה פסקי דין מעניינים, אך מה הלאה? מה יצא להם באמת?

אצלי הליך גישור ממוצע נמשך חודשיים – שלושה. אבל אנחנו לא בתחרות, בהסכם אנו מגבילים את הגישור לחצי שנה, אך זה רק כדי להפריד את הרציניים מהלא רציניים, אם תבואו, תפגשו ותדברו, לי אישית אין בעיה גם עם שבעה חודשים, אני לא יושב פה עם סטופר.

המסר הוא שאם אתם רציניים ותגיעו לפגישות גישור כמו שצריך, ויהיה אכפת לכם מהגישור, לא נגיע לחצי שנה. אבל אם תרצו, נוכל להיפגש גם חצי שנה, והתשלום לא מוגבל בפגישות או שעות. התשלום גם כולל את הכנת ההסכם שתאשרו בבית המשפט למשפחה או בבית הדין הרבני, לא משנה איפה נאשר וגם לא משנה לכמה טיוטות להסכם אתם תהיו זקוקים, הכל כלול. אתם רק צריכים להגיע לגישור ולעשות את העבודה שלכם.

הכי חשוב שתגיעו להסכם מתוך הבנה הדדית. הבנה הדדית פירושה שתבינו אחד את השני. כל אחד יעשה משהו בשביל שתגיעו להסכם. אם הייתם הולכים לבית משפט והיו פוסקים למשל אלף, לא יודע מזה אלף, זה רק דוגמא שקפצה לי לראש, אבל כל אחד חשב משהו אחר ואלף לא מוצא חן בעיני אף אחד מכם, ושניכם עכשיו נאלצים לחיות עם האלף הזה ושניכם ממשיכים לשנוא ולקנא ולקלל ואף אחד לא מרוצה. אך אם מגיעים לסכום הזה, של האלף בגישור, לאחר הרבה פגישות, ביחד, ומבינים שהסכום הזה, האלף, הגיוני ונורמלי, על אף שזה לא קל לאף אחד

מהצדדים. כלומר כמו שזה קשה זה כנראה בלתי נמנע, כך אומר בלב שלו כל אחד מהצדדים. ואז, כשאתם חותמים על ההסכם, אתם לא מרוגזים ולא שונאים. אמנם לחוצים, תמיד, אך שלמים עם זה, שהפכתם וערבבתם וזה מה שיצא.

אבל בגלל שהגעתם לזה בהבנה, לאחר היום הזה אתם ממשיכים לשתף פעולה ולכבד אחד את השני, זה מקרין על הילדים, שמעתיקים מכם את היחסים ביניכם, והסכסוך לא מתפשט למשפחה המורחבת, שהרי במשפחה המורחבת כל אחד עומד מאחורי הילד שלו. אימו של הבעל עומדת מאחורי הבעל, אימה של האישה עומדת מאחורי האישה, כל אחת מהן מוכנה להגן על הילד שלה בחירוף נפש. העובדה שאתם גדולים עם ילדים משלכם, לא משנה את העובדה שלא הפסקתם להיות ילדים של ההורים שלכם. הם דואגים לכם ואם תאלצו להילחם הם יילחמו יחד אתכם. אולם אם אתם מסתדרים יפה, הסערה שוכחת מהר. הרי ההורים שלכם לא באמת מחפשים ריב ויש קשרים גם בין המשפחה המורחבת. הדוד ההוא מכיר את הדודה ההיא, הסבים והסבתות של הנכדים מכירים אחד את השני ונהגו לשמוח בחגים ואירועים יחד, וחבל שכל זה ירד לטמיון. אתם לא רוצים שכשהילדים יגדלו הם לא יוכלו להזמין את ההורים שלהם ביחד לאירועים. אם תסתדרו, תמשיכו ליהנות ביחד גם מהילדים, גם כשזה יחד עם המשפחה המורחבת.

איך שלא תסובבו את זה, הילדים שלכם הם קרובי משפחה של שני הצדדים, גם בצד של האם וגם בצד של האב, ובואו נדאג שלילדים תישאר משפחה בשני הצדדים. זה תלוי בכם.

לגישור יש חיסרון. חשוב לי שתדעו שזה לא פיקניק. תצטרכו לעבוד קשה ולקבל החלטות קשות. וזה לא פשוט להצליח בגישור. את החלטות הללו לא מקבלים במנותק מההתרחשויות, אלא בזמן ההתרחשות. בזמן שיונתן חושב איך הוא יסתדר לבד, כשהוא כבר לא צעיר ויפה, ומה עם הכסף, כך גם עינת. ובאותו זמן יש לקבל החלטות קשות, שילוו אתכם שנים. זה הסכם שיימשך לפחות חמש עשרה שנה, כי הילדים שלכם קטנים.

ההחלטות בגישור גם אם הן אולי לא הכי מסובכות, הן קשות. קשות כי הסיטואציה של הגירושין היא קשה, וקשה אפילו לקבל את ההחלטה הכי פשוטה. יש להבין שגישור זו מעמסה גדולה על הכתפיים שלכם ותצטרכו להתאמץ אם תרצו ליהנות מהיתרונות של הגישור. אתם תצטרכו

להתאמץ כדי לפתור בעצמכם את הסכסוך. אך אתם לא לבד, אני פה, אני עוזר לכם, לא עושה את העבודה במקומכם, רק עוזר, אם תרצו ותחליטו לשתף פעולה ותרצו שזה יצליח, אנחנו נסתדר.

אני מאמין שכל עוד מדובר באנשים נורמטיביים וכל עוד למגשר אכפת מהגישור והוא בסדר, אין סיבה שגישור לא יצליח. אך עליכם לקחת בחשבון את העובדה המרה שבגירושין, בלתי נמנע שיחד עם הגירושין מגיעה ירידה ברמת החיים. מי שחושב שהוא יכול להתגרש מבלי לרדת ברמת החיים, משלה את עצמו וחי בעולם של פנטזיות. היום יש לכם משק בית אחד שמכלכלת אותו עוגת הכנסה שלמה ממנה משלמים אינטרנט פעם אחת, ארנונה פעם אחת, וכו'. ופתאום אתם מתפצלים לשני משקי בית נפרדים. כל אחד נותר עם חצי מעוגת ההכנסה, או אפשר להגיד שמאותה עוגה של הכנסה כל דבר צריך לשלם פעמיים. פעמיים אינטרנט, פעמיים ארנונה, פעמיים לשלם על האור בסלון.

עוגת ההכנסה לא מכפילה את עצמה במקביל. אין פה הוקוס פוקוס. תצטרכו לקבל החלטות קשות, מאיפה אתם משיגים מה שצריך ואיך אתם עושים את זה. למשל, לילדים נשתדל לקצץ כמה שפחות, אך כן נצטרך לקצץ במשהו. לא ננתק את הילדים מהאינטרנט, למשל, אבל יש דברים שכן. למשל, אם ילדה בת חמש עשרה קונה בגדים בסכום של חמש מאות שקלים בחודש, היא פתאום עלולה לגלות שהיא עוברת לתקציב של מאה שקלים בחודש או כל תקציב אחר שאתם תחליטו ותחשבו שהוא הגיוני. אמנם אין לכם ילדה בת חמש עשרה שמוציאה חמש מאות שקלים לחודש על בגדים, אני בכוונה נותן דוגמא שלא קשורה למקרה שלכם, כדי שלא תחשבו שיש לי דעה כמה כסף צריך להוציא בעבור כל ילד על בגדים, אבל אתם תחליטו את ההחלטות שלכם. אלה הילדים שלכם והחינוך שלכם וסדר העדיפויות שלכם. אם תחליטו על תקציב הוצאה של חשמל מאות שקלים על בגדים, וככה החלטתם, תצטרכו למצוא מקום אחר לקצץ בו. אין יש מאין. לא פשוט לקבל את ההחלטות האלו, בייחוד לאחר שרגילים לרמת חיים מסוימת, צריך לעשות ויתורים כואבים. אך לא לחינם.

אם תצליחו לעשות זאת ולבנות מערך שאיתו תצליחו להסתדר, עם פחות כסף, תגלו שאיכות החיים שלכם תעלה. אולי רמת החיים תרד, אך האיכות תעלה.

כיום איכות החיים שלכם נמוכה ואולי אפילו אין איכות חיים בכלל. כיום, בזוגיות שלכם נמצאים בבית שאף אחד לא באמת רוצה להיות בו, בית מלא במתחים, מלא בעוינות, מרגישים חוסר נוחות בבית ולחץ. בסיטואציה שתהיה לכם אחרי שתיפרדו וכל אחד יגור בנפרד, התחושה הזו תעלם. לכל אחד תהיה טריטוריה משלו, חופש. תהיו פתוחים לקשר חדש, שיכול להיות יותר או פחות טוב. אולי לא קשר זוגי דווקא יעשה לכם את זה, אלא קריירה – כל אחד ומה שיש לו בראש. אך בפירוש, בסופו של דבר תהיה עלייה באיכות החיים. הרי אתם מבינים את זה, אחרת, לא הייתם מחליטים את שהחלטתם ומתגרשים, כשאתם מבינים לבד שגירושין זה לא משהו פשוט.

עכשיו, אתם שואלים איזה פרוצדורות צריך לעבור? ראשית, יש להגיע להסכם גירושין ויחסי ממון. כשמוכן הוא. הסטטוס ישתנה מנשואים לגרושים. והסכם הממון, מהמילה כסף (MONEY) שיסדיר כל מה שקשור בכסף. מרגע שיהיה הסכם ואנו נאשר אותו בבית משפט, אתם תעברו לבית הדין הרבני ושם, אם הכל ילך חלק, מצפים לכם עוד שני מפגשים. מפגש אחד, בירור שמות, כי בבית הדין הרבני רוצים לברר מה השמות שלכם. תבינו את הרבנים, בבית הדין מתקיימים מנהגים שהומצאו לפני שהמציאו את תעודת הזהות, לכן צריך להביא עדים. כלומר, כל אחד מכם צריך להביא עד מטעמו כדי להוכיח שיונתן זה יונתן ועינת זו עינת. אגב, אם תרצו לחסוך זמן וכסף, וזה תלוי רק בכם, אפשר לאשר את ההסכם ישירות בבית הדין הרבני. מה שתחליטו. אני לא מחליט בגישור שום דבר, אני רק המגשר ופורס בפניכם את האופציות.

יונתן: העדים כמו בחתונה? כשרוצים לוודא שזה בני הזוג והוא לא נשוי כבר?

מגשר: כן. ופה זה יותר חשוב. כדי שלא יקרה שאדם יבקש להתגרש וכדי לחסוך לעצמו את בלבול המוח, כדי למנוע מצב בו מישהו מבקש ממישהי להתחזות לאשתו, וכך, יאשרו הסכם עם המתחזה אשר ישלול מהאישה האמתית את כל הרכוש. היה מקרה שבאמת מישהו התגרש כך בדיוק, טס לחו"ל, ולימים אשתו למדה שהיא גרושה והיא כלל לא ידעה זאת, היא הייתה משוכנעת שהיא נשואה. בסיפור הזה מתברר שבחלוף כמה שנים האישה המקורית האמתית [לא המתחזה שממנה הוא התגרש] פגשה אותו בניו יורק עם אישה אחרת שהוא נשא לאישה בארצות הברית. לומדים את המקרה הזה באוניברסיטה, בין השאר כדי להבין אם אותו בעל

עבר את עבירת הביגמיה, האוסרת על גבר להיות נשוי לשתני נשים. האם הוא באמת גרוש? אפילו שהוא נרשם כגרוש.

נחזור לפרוצדורה. לאחר שאנחנו מאשרים את הסכם הגירושין ויחסי הממון בבית המשפט או בבית הדין, מגיע שלב הגט. בסידור הגט לא זורקים נעליים, לא יורקים. זה טקס אחר שקוראים לו "ייבום" שכולם מבלבלים אותו עם הטקס של הגירושין, אין לי מושג למה. אולי כי כולם מתים לזרוק איזו נעל על בן הזוג. כדי לערוך את טקס הגט אתם נכנסים לחדר גיטים. יושבים שם שלושה דיינים עם זקנים וכיפות. ויש שם שני עדים, הפעם אלו לא עדים מטעמכם אלא עדים מטעם בית הדין הרבני. אלו אותם עדים כל הזמן.

הם מקבלים משכורות מהמדינה. בהומור: מבחינתי הם עדיי מדינה. עוד בהומור: בטח יש להם זיכרון פנומנלי אחרת לא ברור איך הם זוכרים את כל הזוגות. בחדר גיטים אתם תגידו כל מיני משפטים שהדיינים יגידו לכם לומר, משפטים שלעולם לא תזכרו.

בהומור: במחקר קטן שעשיתי ביציאה מחדר גיטין – גיליתי שזוגות כלל לא זוכרים מה נאמר שם. בטקס עצמו הבעל יקבל מגילת גט, שם בגט כבר יהיו כתובים שמות בני הזוג שכתב "סופר סתם" בדיו מקודשת. הבעל מחזיק את מגילת הגט ועושה שלושה סיבובים באוויר עם מגילת הגט מעל הידיים של האישה. האישה עומדת עם ידיים פשוקות. אחר כך הבעל מניח את מגילת הגט על הידיים שלה. כך הוא נותן לה את מגילת גט. כעת היא שמה את מגילת הגט תחת בית השחי, או פשוט סוגרת עליה את הידיים, מסתובבת והולכת לכיוון הדלת, חוזרת, ואז יש עוד איזה מלמול והטקס נגמר.

אחרי הטקס קורעים את הגט ומקבלים במקומו נייר שקוראים לו "מעשה בית דין". עם המסמך הזה ניגשים למשרד הפנים ומשנים את הססטוס הרשום בתעודת הזהות מנשוי לגרוש, או מנשואה לגרושה. הקפידו לקחת את המסמך וההעתק, תצטרכו אותו בעתיד, למשל לעניין משכנתא.

מגשר: יש שאלות?

יונתן: לא.

- מגשר: בהומור: יונתן, תמציא שאלה. תאלתר משהו. משהו שהטריד אתכם. [בני הזוג צוחקים]
- עינת: הסברת יפה. ממצה. אתה מסביר ממש יפה. זה מרגיע שאתה מדבר.
- מגשר: בהומור: אני שמח שהדיבור שלי מרגיע כי עשיתי את זה מהר דווקא, נראה מה נעה הספיקה להקליד... בהומור: אני חושב שדיברתי מהר כי שתיתי עכשיו קפה, לעומת תה בפגישה הקודמת. אבל קדימה, תתעוררו, תמיד יש שאלות. שאלות באופן כללי – כרגע לא ניכנס לגישור עצמו.
- יונתן: אין משהו מיוחד.
- מגשר: אוקי.
- עינת: לא. באמת שלא.
- מגשר: סטטיסטית, אתם יודעים, אצל בני זוג בהם האישה מבוגרת מהגבר – מתגרשים פחות.
- עינת: בהומור: אז אנו שינינו את פני הסטטיסטיקה. טוב, אז בוא נלך. יש לנו את הקווים שלנו, אי אפשר לשבור את הסטטיסטיקה. [כולם צוחקים]
- מגשר: מה אתה עושה בצבא?
- יונתן: חיל האוויר, טכנאי ציוד קרקע.
- מגשר: אז אתה לא טס?
- יונתן: יש הרי הרבה ציוד קרקע: טרקטורים, כבלים, יכול לספר לך הרבה דברים על זה, על חוב הדברים שאני עושה אין חיסיון, וזה מעניין.
- עינת: בהומור: זהו, יש ביניכם בונדינג. זה לא מתאים לי.
- מגשר: בהומור: כי נשב יחד ונדבר על טרקטורים? לא נראה לי. דעי לך שהרבה פעמים הגבר אומר: "היא אשתי הרי, עשתה לו עיניים", אני מכיר את זה. והאישה: "הם שני גברים, אז ברור שיש ביניהם קליקה".
- מה שנעשה – אתן לכם כרטיס ביקור שלי כי שם יש גם מייל. ואם משהו מטריד אתכם או חס וחלילה אם אתם היסטריים, עדיף שתתקשרו אליי ולא לאיזה עו"ד שיכניס אתכם לסרט רע. אני עונה תשובות אמתיות אך לא מדרדר למלחמות, אצלי לא תשמעו דברים כאלה.
- בנוסף, אני מציע שאם אתם הולכים לגישור, לא משנה אם אצלי או במקום אחר, אל תדברו על ענייני הגישור בבית. אם מישהו מכם מתחיל לדבר על נושא מסויים, בן הזוג השני יענה שעדיף

שנשאיר את השיחה לגישור. בגישור יש טכניקות איך לבנות מו"מ בריא, וכדומה, מבלי שתוציאו עיניים אחד לשני.

יונתן: אז יש לי שאלה בעצם, מה צריך להכין לגישור?

מגשר: לפגישה ראשונה? אין צורך להביא דבר. אחר כך נחליט ביחד מה אנו רוצים להכין. אם תרצו למשל לעבור על כל החשבונות שלכם? תכינו את זה.

אם לא? נעשה את זה אחרת. אבל נחליט ביחד. כל הדרכים פתוחות. אפשר בדרך הכי חשבונאית בעולם ועד הדרך שבה זורקים רעיונות לכל מיני כיוונים וזה נסגר ככה. ממש עכשיו היה לי גישור שהצענו בו הצעות להסדר מבלי שיהיה שום דבר מסודר וזה נפתר כך. אולי נעשה את זה גם אתכם אם תאהבו את הרעיון. מה שמזכיר לי ששימשתי כמגשר בין רואת חשבון למנהל סניף בנק. קראתי לגישור הזה "מלחמות האקסלים".

יונתן: בהומור: בטח קודם היא סגרה את החשבון בסניף שלו.

מגשר: בהומור: הם הגיעו לפגישה עם דוח אקסל. ישבנו בפגישה חישבנו ממוצע של הוצאות חשמל. הוא שאל למה לא אמרת, אחרת הייתי מגיע עם ממוצעים מהבית מסודרים באקסל.

יונתן: בהומור: מה הגישור הכי מהיר שיצא?

מגשר: אין מהר. אתם בקצב שלכם, וכל אחד בקצב שלו.

עינת: הממוצע?

מגשר: חודשיים-שלושה. יש כאלה שנפגשים פעמיים בשבוע, יש כאלה שנפגשים פעם בשבוע. יש פגישות בזוג, ויש בני זוג שמעדיפים פגישות יחידניות, כל זוג איך שנוח לו. יש כאלה שלא נוח להם לדבר על מה שהם רוצים ליד בן הזוג ואז מקיימים הרבה פגישות יחידניות. יש פגישות שמסתיימות אחרי פחות משעה, ויש כאלה שממשיכים בלהט גם אחרי שעתיים. עוד שאלות?

עינת: אפשר לשאול את נעה שאלה?

מגשר: בהומור: מה שתרצי, אבל זה לשיקולה של נעה האם לענות. כעיקרון היא רק אמורה לשבת, להקשיב ולכתוב פרוטוקול.

עינת: איפה למדת?

נועה: יש לי תואר ראשון במשפטים מאוניברסיטת תל אביב ואני עושה תואר שני בלימודי משפחה.

מגשר: ואת עינת, מה את למדת?

עינת: התארים שלי לא סטנדרטיים... למדתי בהתחלה ביולוגיה אבל אז המשכתי לקרימינולוגיה ובלשנות אנגלית בתואר ראשון, בבר אילן. לא הגעתי כמו שאתה רואה לאף אחד מאלה כעיסוק באמת, ואני מסיימת תואר שני עכשיו במנהל עסקים.

מגשר: בהומור: יש קומבינה שבה איכשהו קרימינולוגיה ובלשנות אנגלית מתקשרים בדרך שאני לא יודע?

עינת: בכוונה רציתי כך. לא רציתי ללכת על הסטנדרטי.

מגשר: ומה אתך יונתן, מה הכיוון שלך?

יונתן: אני טכנאי מכונות. ואולי אשלים תואר במנהל עסקים וסוציולוגיה בבר אילן, אך זה קשה. התחלתי את הלימודים באוניברסיטה הפתוחה אבל שם זה ייקח איזה שמונה שנים להשלים את התואר.

מגשר: בסדר, זה סתם בשביל הסטטיסטיקה הפנימית שלנו. לדעתי רוב האנשים שבאים לגישור הם יותר משכילים מהמוצע. אבל אולי זה רק הניסיון האישי שלי.

יונתן: בהומור: מי שמשכיל זה בן אדם שחושב. מי שלא חושב - מתעצבן, ואז הולך לעורך דין.

מגשר: טוב, בואו לא נגיד דברים שקשורים לעצבים ואני מזכיר שזאת הזכות של כל אחד מכם ללכת לעורך דין ולהתייעץ איתו או איתה כי אנחנו לא רוצים שתחתמו פה על הסכם בסוף ואחר כך תגידו לא ידענו, לא הבנו, מה קורה פה.

אז עורך דין זה חשוב, כל עוד עורך הדין לא חושב בשביל בן הזוג.

טוב, תשמעו. אם יהיו לכם שאלות - תשאלו. אפשרי גם במייל. אני מייעץ לכם לא לדבר על הגישור בבית. זה רק מוביל לפיצוצים וחבל, אם את משלמים כבר על גישור אז למה לריב גם בבית? ואם תרצו להתחיל בגישור, דברו איתי ונקבע.

[בני הזוג מסתכלים אחד על השני, הבעל מסתכל על האישה והיא עושה "כן" עם הראש, ונראה שהם מסכימים שהם רוצים להתחיל גישור עם המגשר.]

יונתן: אתה עובד גם בימי שישי?

מגשר: כן.

יונתן: אז אני חושב שנרצה שישי.

מגשר: אין בעיה, נצטרך לקבוע מראש, זה יום פופולרי. בהומור: כולם רוצים לעבוד רגיל ואז ביום שישי, שהוא יום של בתי קפה, ללכת לגישור, לשתות קפה ולהתגרש. נו באמת... [בני הזוג צוחקים]

[לתשומת לבו של המגשר המתחיל, השימוש בהומור אינו מקרי. ההומור מאוד חשוב – כדי להירגע את בני הזוג. בדרך החוצה המגשר ממשיך בהומור ואומר לנעה שערכה את הפרוטוקול: "אני רוצה שתרשמי בפרוטוקול שיונתן שאל שאלה אחרי שהוא הכריז שאין לו שאלות" [בני הזוג צחקו]. בני הזוג נראים הרבה יותר רגועים אחרי הפגישה מכפי שהיו כשהם הגיעו והם מודים ארוכות למגשר, לוחצים ידיים ומחייכים.]

פגישה שניה:

הפגישה השנייה הייתה משעממת [למעט הסוף שלה] ונפרסת על פני עשרים וחמישה עמודים של תמלול. מתוך כך הנה ההתרחסות החשובה מאותה פגישה בקצרה: הצדדים הגיעו לפגישה מתוחים ולחוצים. נראה היה שהם רבו קודם לכן. מגשר מנסה יהיה ערני לשפת הגוף ויראה שבני הזוג כלל לא מסתכלים אחד על השני, המרחק הפיזי ביניהם גדול יחסית, הם לא מחייכים או שהחיוך הוא חיוך מעושה. האישה הייתה אדומה בפנים מה שהדגים שלפני זמן קצר צעקה או התרגשה. תודות לניסיוני, מיד הבנתי את המצב והבהרתי להם בנחישות שהם חייבים לכבד את הכלל לפיו אין לדבר בבית על הגישור, שכן אין לכך תרומה לגישור והמריבות רק עושות להם רע. דרשתי מהם להבטיח שהם יעשו מאמץ שלא לדבר על הגישור בבית אבל גם לא בטלפון או במסרונים או בכל דרך אחרת. "תשאירו את הגישור למגשר. תשאירו את הריב לשולחן הגישור ואל תסתובבו אתו בכל העולם. אין בזה שום טעם" אמרתי. הצדדים הנהנו בהסכמה ונראה שהריב שהיה להם בבית או בדרך לגישור היה עוצמתי. הצעתי להם מנגנון פשוט. אם אחד הצדדים מתחיל לדבר על הגירושין, הצד השני יגיד לו שזה לא מתאים לו ושבשביל זה יש גישור.

לאחר מכן ביקשתי מכל צד שייקח נשימה עמוקה ויתאר את האידיאל שלו, אידיאל לגירושין, או בעצם לגישור מוצלח. ביקשתי משניהם שיתארו את ההסכם האולטימטיבי שהם מאמינים שיוכלו להגיע אליו. שניהם אמרו שהכי חשוב להם, שיהיה להם מספיק כסף לגמור את החודש בכבוד ושהילדים יהיו מאושרים, גם עם האב וגם עם האם. אבל האווירה עדיין הייתה מתוחה.

לאחר מכן במטרה לשנות את האווירה הכרזתי על הפסקה של רבע שעה. הצעתי זאת כדי שכל אחד מבני הזוג ייקח נשימה עמוקה ונוכל לשנות פאזה ולהפוך את הפגישה לפגישת עבודה. כשהצדדים חזרו לחדר הגישור הפגישה עסקה במזונות הילדים.

האישה הביאה לפגישה מסמכים שונים שהיו בעיקר תדפיסים של חשבונות חשמל, מים, גז, ארנונה, ועד בית, גן ילדים, צהרון, קייטנות, משכנתא, תדפיסי אשראי עם כל ההוצאות של האוכל, ועשתה חישובים שונים.

החישובים שעשתה האישה התבררו כלא נכונים, שכן היא עיגלה את כל הסכומים כלפי מעלה ואז הוסיפה סכומים אחרים כיד הדמיון בעבור "הוצאות שונות", בעבור "טיולים" בארץ ובחו"ל, בעבור "בידור" וכן בעבור ביטוחים שונים כגון ביטוח חיים, ביטוח בריאות וכן הלאה טיפולים פסיכולוגיים לילדים, שמעולם לא היו, ושהיא תזדקק להם לדעתה לפי החלטתה בהמשך. כך יצא שסך ההוצאות שהיא חישבה בעבור הילדים הגיעו כמעט לעשרת אלפים שקלים בחודש.

לא הערתי לאישה על כך שהחישובים לא נכונים, אלא פניתי לבעל ושאלתי לדעתו. הבעל, גם בזמן הצגת הדברים וגם כשפניתי אליו באופן רשמי, רתח והתרגז, אמר שהאישה מנסה להפוך אותו לעבד עם כל הפסיכולוגים שהיא ממציאה. שהוא יאלץ לשלם מזונות ולא יהיה לו איך לחיות.

האישה נעלבה והזכירה שהיא עכשיו אישה גרושה עם שני ילדים קטנים והיא מפחדת שהיא תישאר כך כל החיים. היא טענה כלפי הגבר שזה הכיר אותה כפרח ועכשיו הוא זורק אותה כמו סמרטוט. אם הייתה יודעת שיתנהג כך, הייתה מתחתנת עם מישהו אחר.

לאחר מכן התברר שהגבר עשה חישובים בעצמו והדגים באמצעותם שהחישובים של האישה לא נכונים. בבדיקה יחד עם האישה התברר שגם החישובים של הגבר אינם נכונים.

הצעתי כהצעת מגשר שהם ישתמשו בטבלה שהדפסתי מהלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, בה מפורטת ההוצאה הממוצעת של כל משפחה, לפי רמות של הכנסה בנושאי חינוך, אוכל, בריאות, וכן הלאה. שני בני הזוג לא אהבו את הטבלה הזאת ודחו את השימוש בה באופן שווה. לכן, הצעתי שלא יתייחסו אליה ושנחשוב על דרך אחרת לפתור את הדברים בהמשך. לתשומת לבו של המגשר - אם יש משהו ששני בני הזוג לא אוהבים, אין לנסות לדחוף אותו, אלה לא החיים שלך.

למרות שהצדדים עשו הרבה עבודת בית ובאו לגישור מוכנים, כל אחד עם האג'נדה שלו, הם גילו שאולי לא עשו את העבודה כמו שצריך, כי אי אפשר להמציא מספרים, אלא צריך להיצמד לעובדות. הסברתי לבני הזוג שהבעיה היא שגם אם כל אחד מבני הזוג רצה להיצמד לעובדות, הרי נראה שכל אחד מבני הזוג גם רצה להבטיח לעצמו מעין שכבת בטיחות כלכלית.

שכבות בטיחות כאלה הם רעיון טוב באופן כללי אבל רעיון רע כאשר שני בני הזוג צריכים דווקא להצטמצם ולהדק את החגורה על מנת שהגישור יצליח.

את החלק האחרון של הפגישה הקדשתי לפריסת המצב המשפטי הנוגע למזונות ילדים. הסברתי להם שאני מעדיף שיקבלו את המידע ממני ולא מעורכי דין שיכול להיות שיסובבו את הדברים בצורה כזו שתיצור סכסוך.

הערה: לפני שנכנסים לשלב הבא של הגישור שבו יש סקירה של המצב המשפטי, חשוב לציין כי בעניין זה יש גישות שונות. יש הגורסים כי אין שום מקום להיכנס לעניינים המשפטיים שכן גישור אינו בית משפט. מצד שני יש כאלו הגורסים כי יש חובה להיכנס לעניינים המשפטיים משתי סיבות: הראשונה היא שהגישור אינו מתנהל בוואקום אלא במציאות משפטית מסוימת ולעולם ההחלטות שמקבלים, בסופו של יום מתייחסות לאותה מציאות משפטית. הסיבה השנייה היא מאחר ובני הזוג מתייעצים עם עורכי דין במסגרת הגישור ואותם עורכי דין מספרים לבני הזוג אודות המציאות המשפטית בפריזמה שלהם, שהיא בהכרח סובייקטיבית[לכן התעלמות מהזווית המשפטית הסובייקטיבית במסגרת הגישור, עלולה להתפרש כדחייה של טענות או זכויות של מי מהצדדים במסגרת הגישור].

אני אישית שייך לאסכולה שטוענת כי על המגשר לפרוט בפרטי פרוטרוט את נבכי הפסיקה המשפטית וההשלכות של אותה פסיקה משפטית על התוצאות האפשריות שיעמדו בפני בני הזוג היה זהם יגיעו לבית המשפט. ראשית, מתוך הפריסה של הפסיקה המשפטית, בני הזוג מגלים בעצמם שגם בבית המשפט לא מדובר במתמטיקה טהורה אלא אפשר להניח הנחות שונות, להציג דברים בדרכים שונות, ואז כמובן להטות את התוצאה הסופית ימינה או שמאלה. שנית, עצם הפריסה של הדברים בפני בני הזוג מנטרלת באופן אוטומטי את עורכי הדין שמייעצים לבני הזוג, לעיתים קרובות, ועצות אחתופל למיניהן. ככל שהדיון במסגרת הגישור כולל גם את התוצאות המשפטיות האפשריות, מן הסתם בני הזוג לא מרגישים צורך לרוץ לבית המשפט שכן ייתכן בהחלט שבמסגרת הגישור הם יגיעו לאותה תוצאה. מניסיוני, ויש להדגיש זאת, כשבני הזוג מגלים שהתוצאה המשפטית האפשרית, כלומר אחת מהתוצאות האפשריות הקיימות על השולחן, דומה לתוצאה שבני הזוג מתקרבים אליה במסגרת הגישור, הם רגועים בזמן ההסכמות על התנאים ואז זוכים להגיע לרגע המיוחל שהוא החתימה על ההסכם.

סקרתי את הפסיקה הרלוונטית במסגרת הגישור בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בבע"מ 919/15 את ההסברים שלי לעניין פסיקת המזונות של בית המשפט העליון ביססתי על מאמר של יואב מזא"ה¹ שעשה עבודה מקסימה זיקק ופישט את פסק הדין של בית המשפט העליון לנוסחה אחת פשוטה.

תרגיל הפתקים:

בסוף הפגישה השנייה ביקשתי מהצדדים לנסות להסדיר את המזונות בעבור הילדים כפי שהם רואים אותם באינטואיציה שלהם, **עד שהילדים יגיעו לגיל שש**. גזרתי דף 4A לארבעה פתקים ונתתי לכל אחד מבני הזוג שני פתקים. ביקשתי מהגבר לרשום על דף אחד את המזונות המקסימליים שהוא מוכן לשלם, ועל הדף השני את המזונות המינימליים שהוא חושב שהאישה תסכים לקבל, אם בכלל ירצה לשלם. גם לאישה נתתי שני פתקים וביקשתי מהאישה לכתוב את המזונות המינימליים שהיא מוכנה לקבל, אם בכלל, ועל הדף השני את המזונות המקסימליים שהיא חושבת שהבעל יסכים לשלם.

---

¹ יואב מזא"ה, מאמר, מהפכת מזונות הילדים: בעקבות פסיקת בית המשפט העליון בבע"מ 919/15

גם "הפנטטי" את בני הזוג וביקשתי מהם להתחבר לאני הפנימי שלהם לפני שהם רושמים סכומים על הדפים ולזכור שלסכומים שהם רושמים, ככל שהם לא ירצו בהם, לא תהיה להם שום השפעה על הגישור. מכיוון שהאישה הייתה זו שישבה יותר קרוב לדלת, ביקשתי מהאישה לצאת ולשבת בחדר אחר במשרד. את הבעל השארתי בחדר הגישור לבד. ביקשתי מהם לחשוב על הכל, ורק אמרתי להם שבעוד חמש דקות, יכתבו את הסכומים, להתאפק. אחרי חמש דקות הודעתי להם שחלפו חמש דקות וביקשתי מהם לרשום את הסכומים ולקפל את הדפים היטב, כדי שלא יראו מה הסכום. כולנו חזרנו לשולחן הגישור. פתחתי את הפתקים בהרבה טקס ומתח.

הגבר רשם על דף אחד את הספרה אפס. ועל הדף השני, המזונות המקסימליים שהוא מוכן לשלם, הוא כתב 2,150 שקלים בעבור שני הילדים בתוספת ארבעים אחוז מעלות המדור. אצל האישה היה כתוב על דף אחד 5,000 שקלים ועל הדף השני, המזונות המינימליים שהיא מוכנה לקבל היה גם 2,150 שקלים בתוספת ארבעים אחוז מעלות המדור.

הכרזתי שקרה פה נס שכן המינימום שלה פגש את המקסימום שלו. הסברתי שמצאתי על הפתק של הגבר ועל פתק של האישה את הסכום של 2,150 שקלים בעבור שני הילדים, לא כולל מדור כמובן, שעל זה נדבר בהמשך כי צריך להסכים על ארבעים אחוז מדור ועם כל הכבוד אנחנו לא יודעים מתוך מה מחשבים את זה. הבהרתי שאין פה שום הסכמה על הסכום הזה, אלא זהו סתם תרגיל שעשיתי ובכלל, כל עוד הם לא מסכימים עליו, ועל עוד מיליון דברים בערך כגון איך יהיו הסדרי השהות של ההורים עם הילדים וגם מה קורה עם הילדים בייחוד אחרי גיל שש ואיפה כל אחד מההורים יגור ועוד הרבה משתנים, אין לו שום משמעות, אבל מדובר במספר ששניהם ראו אותו בחוויה שלהם, וזה תמיד טוב שיש משהו משותף.

פגישה שלישית: [בפגישה זו שימוש רב בשיקוף]

מגשר: אני רוצה לברך אתכם על כך שהגעתם לפגישת גישור נוספת. זה מגביר את סיכויי ההצלחה.

הערה: כעיקרון מגשר מנוסה תמיד מברך את בני הזוג על כך שהם השכילו להגיע לפגישת גישור. למגשר שעובד לפי שעות זה טוב לפרנסה כי זה מעודד את בני הזוג להגיע לעוד פגישות. למגשר שעובד בעלות גלובלית, זה טוב, כמו גם לבני הזוג, כי בני הזוג מרגישים שעשו משהו טוב וחיובי וכך הם נרתמים הלאה להליך הגישור. על המגשר לזכור כי עצם ההגעה לפגישות הגישור מבחינת בני הזוג כרוכה בהשקעה רגשית ניכרת, מדוע שאדם ירצה לשבת בחדר במשך שעות עם אותו אדם שהוא מבקש לא לראותו יותר? בשעה שהמגשר מתייחס לעניין הזה, למאמץ שכרוך בכך, בני הזוג מרגישים שמכירים בהשקעה שהם עשו והנה הם בפגישת הגישור, מוכנים להשקיע.

בפעם שעברה נכנסנו לתוך ענייני המזונות של הילדים, אבל בלי קשר להפתעה שהייתה לנו, איכשהו שניכם כתבתם על אחד מהפתקים את הסכום של 2,150 שקלים בתוספת מדור לפי הפסיקה. החלטתי שנניח בצד את העניין הזה עכשיו, כך שניתן לאבק לשקוע לפני שנכנס לזה שוב. היום אני רוצה שנדבר על הרכוש, בואו נעשה את זה בסבלנות, בצורה מסודרת.

מגשר: פונה לאישה: את נראית עייפה.

עינת: כן. אני עייפה.

מגשר: את יכולה להמשיך היום עם הפגישה או את רוצה שנקבע מועד אחר?

עינת: לא, אני רוצה שנגמור עם זה.

מגשר: פונה לבעל: מה אתך?

יונתן: גם אני רוצה לגמור עם זה.

מגשר: דיברתם בבית על הגישור?

יונתן: לא, לא דיברנו.

מגשר: יופי, אז בואו נתחיל. תראו לפי החוק, כל זוג שנישא אחרי 1.1.1974, חל עליו חוק יחסי ממון. וגם

עליכם. חוק יחסי ממון אומר כך: כל רכוש שנצבר מיום הנישואין עד יום הפרידה הוא רכוש

משותף. כל מה שנצבר: דירה, מכונית, זכויות סוציאליות, חובות, מיטלטלין שזה כל הריהוט

בבית, חפצים אישיים, כל הדברים האלה הם רכוש משותף. בדרך כלל החפצים האישיים

נשארים אצל הבן זוג.

יום הנישואין: הוא היום שבו מתחילה השותפות. כלנו יודעים מתי יום הנישואים שלכם על העניין הזה קשה להתווכח.

יום הפירוד: הוא היום שבו מסתיימת השותפות. זה יום שתמיד נתון לפרשנויות וויכוחים. לפעמים אם מגישים תביעת גירושין החיים קלים יותר. כי מיום שהתביעה הוגשה זהו יום הפירוד.

עינת: יום הפירוד זה היום שנתגרש בבית הדין הרבני.

יונתן: יום הפירוד הוא כשעינת טרקה לי את הדלת ועזבה. אפילו שהיא חזרה אחר כך זה כבר לא היה

אותו דבר. מבחינתי אנחנו כבר לא שותפים בשום דבר לפחות חצי שנה.

מגשר: תראו, תרשו לי להניח שקיבלתם יעוץ משפטי בעניין. כי נשאלת השאלה מה יונתן טוען? לפעמים

לבני זוג יש אינטרס להקדים את יום הפירוד. אם הבעל בינתיים צבר זכויות, או צובר באופן קבוע יותר זכויות מהאישה, הוא אינו מעוניין לחלוק אותן עם האישה, לכן אם יקדים את יום הפירוד, כך יחלוק פחות עם האישה.

מי שלא צבר או מי שלא צובר הרבה זכויות, יש לו אינטרס לאחר את היום.

אבל דעו, חודש לפה חודש לשם, בדרך כלל מדובר בכסף קטן, אלא אם כן האישה כפי שאתה מספר טרקה את הדלת ועזבה לפני שנים ומאז לא חזרה יותר. אז זה יכול להיות משמעותי.

היופי בגישור הוא שניתן להחליט ביחד. זה היתרון. אני תמיד ממליץ על יום פירוד שיהיה בראשון לחודש. ואז רואה החשבון שעושה את האיזון של הזכויות בודק את כל העניינים בהתאם לאותו יום. בגדול, הדירה, הזכויות, וכל מה שצברתם נכללים ברכוש המשותף שלכם.

לפי החוק, את הרכוש המשותף שלכם אתם צריכים לחלק חצי חצי.

אם אתם הולכים לבית משפט ולא מגיעים לפתרון חכם כלשהו, השופט ממנה כונס נכסים שימכור את כל הרכוש ויחלק את הכסף חצי חצי.

בהומור: זה כמו במאפיה, מוכרים את הכל ושמים ערימה גדולה של כסף על השולחן, ואז מחלקים הכל חצי חצי. אבל למרות שזה סוג של פתרון צודק והגיוני, זה לא תמיד הפתרון הכי חכם. למשל, אולי אחד הצדדים ירצה לקנות את החלק של בן הזוג השני בבית המשותף, וכך להרוויח מס? כי במכירה של בן זוג לבן זוג את החלק שלו בדירה מגורים, אגב גירושין, אפשר לעשות בלי שזה ייחשב בכלל עסקת מכירה ואין תשלום מיסים. לפי סעיף 4א' לחוק מיסוי מקרקעין. יחד עם זאת, ככל שיש מיסים על הנכס כגון מס שבח, שהרי התשלום בעבורם לא מתבטל אלא נדחה וכאשר אותו בן זוג אשר הנכס עבר על שמו יבקש למכור את הנכס בעתיד

יכול להיות שהוא ישא במס שבמקור היה מוטל על שני הצדדים גם יחד. מתוך כך בשלב זה ראוי שכל אחד מהצדדים יוועץ עם עורך דין שמתמחה במקרקעין.

יונתן: כמה מס מרוויחים?

מגשר: זה משהו שתצטרכו לברר בעצמכם, כמגשר אסור לי לתת לכם יעוץ מקצועי, אפילו שאני עורך דין. זה משהו שתצטרכו לברר בעצמכם.

עינת: רק כסף מעניין אותו.

מגשר: עינת, מה ההערה הזו תורמת? לדעתי ההערה הזו לא הייתה במקום, אנחנו צריכים לחלק את הרכוש שלכם בינכם, והרכוש שלכם זה כסף. אין דרך לעקוף את זה.

יונתן: בקיצור תהי בשקט.

מגשר: יונתן, בוא אל תנהל פה את הגישור ואל תגיד לאף אחד להיות בשקט. אני מנהל את הגישור ואני מבקש מכם לכבד אחד את השני כמו גם את הליך הגישור. אם קשה לכם ואחד מכם רוצה הפסקה, תגידו ונעשה הפסקה.

[המגשר שותק, גם שני בני הזוג שותקים ומחכים שהמגשר ימשיך]

הערה: לתשומת לבכם איך כמגשר שאצבעו על הדופק השתקתי הערות עוקצניות מיד כשהגיעה ההערה הראשונה. אם לא משתיקים את ההערה הראשונה, מגיעה התשובה, ואז, התשובה לתשובה, והופ... בלגן. לתשומת לבכם, כל אחד מבני הזוג מנסה "לחבור" למגשר ו"לעזור" לו לפעול כנגד בן הזוג השני. גם את הניסיון הזה צריך לעצור באופן מידי. אחרת בן הזוג השני מרגיש שזה שניים נגד אחד ומפה הדרך לפיצוץ הגישור היא רק עניין של זמן. לכן על המגשר להיות ערני לפעולות הללו ולא לאפשר להם להישאר באוויר הגישור מבלי התייחסות מיידית וברורה. כל כבאי יודע, קל יותר לכבות שריפות כשהן קטנות. זאת צריך לדעת גם מגשר מנוסה.

מגשר: כך גם לגבי מיטלטלין. כל בן זוג יכול לקחת את מה שחשוב לו יותר. האישה, את מכונת הכביסה והגבר את כלי העבודה. לא רוצה להיות שוביניסט אבל זו המציאות. לא יודע למה. אולי כי כל אחד לא יודע להפעיל את המכשירים של האחר. הגבר לא יודע להפעיל מכונת כביסה והאישה לא יודעת להפעיל מברגה. באמת לא יודע למה, אף פעם לא קרה לי שבחלוקת מיטלטלין הבעל לקח את מכונת הכביסה והאישה את המברגה. זאת המציאות. זיכרו שלא תמיד מכירה

אוטומטית וחלוקת הכסף לשניים כמו שעושים אחרי שוד במאפיה, היא הפתרון החכם. צריך לנצל את הגישור.

צריך לחשוב, בגישור, איך עושים חלוקה חכמה יותר כדי שכל אחד ייצא עם החלק שיותר טוב בשבילו. עכשיו בואו נעשה מאמץ ונמנה את כל הרכוש בצורה מסודרת ונדבר בצורה מסודרת. יש לכם דירה – ברעננה, ששוויה?

יונתן: שני מיליון שש מאות חמישים.

מגשר: אבל בפועל כמה זה יוצא?

עינת: מה זה בפועל?

מגשר: אחרי החזר משכנתא.

עינת: כן. אבל זו הערכה של מתווך אחד.

מגשר: מה הערכה שלך?

עינת: לא יודעת.

מגשר: אז נחשוב בהמשך איך להעריך באופן יותר מדויק את שווי הדירה, כך שיהיה מקובל על שניכם, הערכה גסה מאוד מספיק בשלב הזה.

מגשר: עו"ש, יש לכם? באיזה בנק?

יונתן: אוצר החייל. זה סוג של פיקדון.

מגשר: או שזה השתנה?

יונתן: 116.

מגשר: מניות, גם בנק אוצר החייל?

יונתן: כן. 30 אלף.

מגשר: לכתוב 30 אלף?

עינת: כן, הוא יודע.

יונתן: בסביבות 30. עולה יורד. זה מניות.

מגשר: סוג הרכב?

יונתן: הונדה שנת 2010. שווה בערך 80 אלף.

מגשר: זכויות סוציאליות?

יונתן: שזה?

- מגשר: כל מה שצברתם במשכורות כגון זכויות סוציאליות. קרנות נאמנות, קופות גמל, וכו'. לא צריך לדייק בשלב זו.
- עינת: בקרן השתלמות שלי יש 177. ביטוח מנהלים, לא יודעת בדיוק מספר. אין לי פנסיה.
- מגשר: ולך?
- יונתן: לי יש 74-73.
- מגשר: או קיי. בואו נגיד שהזכויות הסוציאליות – יוערכו על ידי רואה חשבון. אבל נסכם ונראה לאיזה סכום בערך הגענו, בסדר?
- יונתן: כן.
- מגשר: הגענו ל – 3,127,000. אם מחלקים את זה לשניים – לכל צד יש 1,563,500. בסדר? ואם ניקח את כל הרכוש, נמכור ונחלק אותו – כל אחד יקבל בערך מיליון וחצי שקל. עכשיו, יונתן, תגיד מה הרעיונות שלך. סתם תגיד מה שתרצה מבחינה אידיאלית... נגיד שעכשיו עינת לא פה. מבחינה אידיאלית, איך היית מחלק את הרכוש?
- יונתן: אצלי זה תלוי. העדפתי בהתחלה שהילדים יישארו בבית, שהיא תקנה ממני את חלקי בדירה. אבל בדקתי, ומצאתי שלא נותר לי הרבה כסף לשכירות. לכן אמרתי לה שאולי כדאי שנמכור את הדירה ואז כל אחד יוכל לקנות דירה בשווי מיליון וחצי או מיליון וקצת. אני אשלם את המדור, אבל יהיה לי כסף לקנות דירה באזור כדי שאוכל לראות את הילדים, ושלא אצטרך למצוא דירה במקום מרוחק שם המחירים בטח יותר זולים.
- מגשר: תודה, יונתן. עינת – יונתן אומר כך. בהתחלה רציתי שהילדים יישארו לגור בדירה. ואז עשיתי חישובים והבנתי שזה לא יאפשר לי לקנות דירה כמו שצריך ולכן אני מציע שנמכור את הדירה, וכל אחד מאתנו יוכל לדאוג למדור משלו בהמשך שיהיה סביר יותר. לכל אחד יהיה מיליון וקצת. איך את רואה את הדברים?
- עינת: אני נוטה לא למכור. חשוב בשנים הראשונות שלא יהיו לילדים כל כך הרבה שינויים, מספיק שההורים נפרדים ואבא יוצא מהבית. גם המטפלת המשפחתית המליצה על זה. נוי מתחילה כתה א' בשנה הבאה, שזה עוד משהו חדש עבורה. אני חושבת שזה לא יהיה נכון מבחינת הילדים. הייתי תחת הרושם שאנו בוחנים פתרונות אחרים.

הערה: לתשומת לבו של המגשר. כל אחד מבני הזוג, בדרך כלל האישה, לוקחים על עצמם את התואר והשליחות להיות נציג הילדים. כלומר האם קובעת מה היא טובת הילדים. גבר שערני ל"ניכוס" טובת הילדים כמשהו שהוא בשליטת האישה, צריך להתנגד לכך כבר בשלב הזה ולטעון שהוא חושב שטובת הילדים היא אחרת לחלוטין ומי בכלל מינה את האישה לקבוע מה טוב לילדים? אולם אם בן הזוג לא מתנגד לפעולת ה"ניכוס" הזאת, והוא נופל למלכודת הזו, אין זה מתפקידו של המגשר לחלץ אותו משם. אם הוא עושה זאת, הוא נכנס לטריטוריה שהוא לא הוזמן להיכנס אליה. אגב, אם שני בני הזוג מנכסים את הידיעה של טובת הילדים לצד שלהם, המגשר צריך להתערב ולקבוע שצריך לצאת מנקודת הנחה ששני בני הזוג אוהבים את הילדים באותם מידה ושניהם רוצים בטובתם באותה מידה וכדאי שכל אחד יגיד ישירות מה הוא רוצה, מבלי להציג זאת כרצונם של הילדים.

- מגשר: בואו נחזור לשאלה הזו. צריך לחלק את הרכוש חצי חצי. איך הצעתך תואמת את התפישה הזו?
איך הפתרון יכול להסתדר בכפיפה אחת עם הרעיון שהרכוש יתחלק חצי-חצי?
- עינת: רציתי לשאול אם אפשר לדבר על גובה המזונות כדי לראות מה בעצם התשלום שנחליט עליו כתשלום מזונות ואז אוכל לראות אם אוכל לקנות את חלקו בדירה או בכלל נראה איך נסתדר. נושא הדירה מאוד חשוב לי בגלל הילדים. אני רוצה לעשות כל מה שאני יכולה כדי כן להישאר בדירה.
- מגשר: תודה עינת. יונתן, עינת אומרת שהיא מעוניינת שהילדים יישארו לגור בדירה מאחר והיא מאמינה שזה לטובתם, ויפחית את מניין הזעזועים שהם יחוו.
אך באותה נשימה היא אומרת שאם אתם תדברו על גובה המזונות ותחליטו מהם, היא תוכל לקבל החלטה באם היא יכולה לרכוש את הדירה או לא.
איך אתה רואה את זה?
- יונתן: גובה המזונות בכל מקרה לא יספיק בשביל לגור בסביבה הקרובה.
- מגשר: היא אומרת שבהתאם לגובה המזונות תדע אם תוכל לקנות את הדירה.
- יונתן: אם היא משאירה את הדירה, היא לוקחת משכנתא גבוהה ואין לה את הכסף הזה.
- מגשר: אז מה אתה אומר?

יונתן: אפשר לקנות דירה באזור, אבל פחות יקרה. זה סכום יפה וזו לא צריכה להיות דירה שצריך להתבייש בה. וכך גם אני אוכל לגור באזור ולקנות דירה בה אוכל להיות עם הילדים כמו שהם יהיו בדירה עם האם.

מגשר: תודה. עינת, יונתן אומר שכדי לאפשר לך להישאר באותה דירה, לא יישאר לו הרבה כסף ואת תיאלצי לקחת משכנתא גבוהה, גם אם ישתתף במדור, לא יישאר לו מספיק כסף להתקיים ולארך את הילדים באופן ראוי אצלו. הוא שוב מציע שאם תמכרו את הדירה תוכלו כל אחד לקנות דירה ראויה באזור, והוא יוכל לארח את הילדים בצורה מכובדת. איך את רואה את זה? עינת: אלף, ברעננה הדירות מאוד יקרות. אז בהתייחס לנוי שמתחילה כתי א' אני בספק אם נוכל לקנות כל אחד בחצי מהסכום דירה ברעננה כדי שהיא תישאר עם אותם החברים. אולי, אם אפשר, נרשום את המספרים על הנייר ונראה בהיבט של מזונות ומדור איך אפשר לעזור לי לקבל החלטה ולעזור ליונתן להגיע לאן שהוא רוצה להגיע. כי ברמת המספרים הגדולים קשה לי לראות כמה משכנתא אני יכולה לקחת, אם לפתוח את הקופה שחשכתי.

יונתן: זה קופה של שנינו, כל חיטון הוא של שנינו. זה לא רק שלך.

עינת: לא אמרתי.

יונתן: אמרת.

מגשר: יונתן, בוא תן לעינת לסיים את הרעיון, בסדר?

עינת: אם אראה את סכום המזונות, יש לי כמה שאלות בעניין שרשמתי [מוציאה דף] אדע איפה אני עומדת, את ההוצאות, את ההכנסות.

מגשר: תודה, עינת. יונתן, תראה. עינת שוב חוזרת על ההצעה. שתכתבו קודם כל סכום מזונות ואז היא תוכל לעשות את החישובים שלה ולראות אם היא תוכל לרכוש ממך את הדירה.

יונתן: איך נחשב את זה, בלי מדור?

מגשר: אפשר לחשב את הבסיסיים בינתיים.

יונתן: אפשר לעשות מזונות סבירים בשבילי ואם היא רוצה את הדירה שתספוג אותה, כי ערכה גבוה מאוד ואני לא בקטע של לחלק פה דירות במתנה.

עינת: זה לא מתנות זה בשביל הילדים שלך.

מגשר: עינת, בואי תתייחסי רגע עניינית, הוא מציע שהוא ישלם מדור אך לא יקר, ואם תוכלי לממן את ההפרש מכיסך אז בסדר. אבל אני מזכיר, ייתכן שזאת תהיה השתתפות רק עד גיל שש או עד

גיל אחר שתחליטו ולא בהכרח עד גיל שמונה עשרה, אתם צריכים להחליט בעניין הזה כדי לחשב.

עינת: אני חוזרת על אותו הדבר שוב. קשה לי להגיד כן או לא בלי לראות מספרים. אני יודעת רק כמה אני מרוויחה.

מגשר: המזונות ההכרחיים, כפי שראינו שאתם אולי הסכמתם שהם צרכי הילדים עומדים של 1,350 שקלים. זה כשמדובר על ילד אחד, והשני אולי עולה פחות אם אתם יכולים להחליט בכמה. נהוג פחות עשרה או עשרים אחוז.

יש טענה לפיה, אם מדליקים את האור בחדר אז כולם נהנים ממנו ולא צריך להדליק עוד פעם אור בחדר. לכן, לא מכפילים באופן פשוט את המזונות של ילד אחד בשביל לקבל את המזונות של שני הילדים. האם היית רוצה להציע משהו בהקשר הזה?

עינת: ראיתי שיונתן כתב בדף שלו 2,150 שקלים לשניהם ואני לא מתכוונת להסכים לפחות מזה.

מגשר: אז 2,150 שקלים מזונות הכרחיים לשני הילדים. לדעתך זה סביר? את כמובן לא מתחייבת לשום דבר.

עינת: זה סביר שזה יהיה יותר מזה אבל רק בשביל להבין, מה בנוגע לחינוך, הבנתי שזה חצי חצי?

מגשר: חינוך תמיד מתחלק חצי חצי, למשל את יודעים שפעם החינוך בין הגילאים שלוש עד שש לא היה בחינם ואז החליטו לכלול אותו בחוק חינוך חינם. זוגות שהסכימו מראש שחינוך יתחלק חצי חצי, שניהם הרוויחו, זוגות שלא הסכימו, חלק מהם פנו לבית המשפט ואז התחילו בלגנים וחבל.

הערה: לתשומת לבו של המגשר. לעיתים בני זוג רוצים להכניס את עניין החינוך והבריאות החריגה לתוך ההסכם כסכום חודשי קבוע. המגשר ינהג בחכמה אם יסרב בתקיפות לרעיונות מהסוג הזה. מגשר צריך לזכור, וגם להבהיר זאת לבני הזוג. אין להם שליטה על הוצאות מהסוג הזה שהם הוצאות שכעקרון צד ג' קובע אותן. אין לאיש במדינת ישראל שליטה על התשלומים שיש לשלם למערכת החינוך וגם לא על התשלומים שיש לשלם לקופות החולים, כמו גם מה יהיו דמי ההשתתפות בעבור טיפולים רפואיים שונים. על המגשר להסביר לבני הזוג שההסכם צריך לשרת אותם עד שהילדים יגיעו לגיל שמונה עשרה ולעיתים גם מעבר. לכן אסור להכניס להסכם רכיבים שהם בשלב זה ספקולטיביים. האם כאשר מדובר בילדה בת שש אפשר לחזות אם תזדקק להוצאות בעבור יישור שיניים? וכמה זה יעלה? או הוצאות על משקפיים וכמה זה יעלה? האם אפשר לחזות שינויים בתשלומים הנוהגים במערכת החינוך בישראל? למשל אם קייטנות יהיו בתשלום נוסף או אולי יכללו בתוכנית

הלימודים של בתי הספר. אם פתאום יחליטו לכלול צהרונים כחלק מחוק חינוך חנם או שהעלות שלהן תסובסד בשל סיבות שונות כגון משפחות חד הוריות.

כלומר כעקרון שעליו יש להקפיד, כל התשלומים שיש לשלם בעבור צדדים שלישיים צריכים להיות על כתפיהם של בני הזוג בחלקים שווים, יעלו יותר או יישלמו יותר, העלויות ירדו, שניהם ירוויחו וכך נמנע מתביעות עתידיות. הסכם גירושין טוב חוזה פני עתיד וגם חוזה את שלא ניתן לחזות ומעגן זאת בהסכם.

רציונל זה נכון גם לגבי חוגים, תחביבים ושיעורים פרטיים שהרי אם יש הסכמה שהורה אחד יחליט לבדו לגבי העלות וההיקף של שיעורים פרטיים, הרי אלו, בעיקר בתקופת הבגרות של הילדים, יכולים להגיע למאות שקלים ואף אלפי שקלים בחודש, אז שוב, ההסכם יכול להוות כלי ניגוח בידי ההורה שמחליט כנגד ההורה האחר שייתכן שהפרוטה אינה בכיסו.

לכן גם בנושאים אלו שקשורים בחינוך [חינוך פרטי] אסור לתת יד חופשית להחליט החלטות גורפות לאחד מבני הזוג, אלא ככל שניתן לדאוג שהחלטות אלו יהיו משותפות לבני הזוג, ואם לא, הורה אחד יוכל להחליט לבדו תחת מסגרת מוסכמת של מגבלות, כגון תקרת הוצאות למורים פרטיים בחודש או מספר מקסימלי של שיעורים פרטיים בשבוע [בדרך כלל לא יותר מאחד או שניים] כדי שהדבר לא יביא למעמסה כלכלית בלתי סבירה שתביא, להפרת ההסכם ופניות לבית המשפט.

- עינת: יש לי שאלה. צהרון זה עד כמה ג. מה קורה אחר כך?
- מגשר: הילד גדל. הוא בן תשע. מותר לו לחצות כביש לבד. הוא יכול להגיע לבד הביתה. אין ממש צורך בצהרון. צהרון זה בייביסיטר ולא באמת מסגרת חינוכית. אין שם מורה או גננת.
- עינת: ומבחינת ספרים לבית ספר וכל הדברים האלה?
- מגשר: האב משלם חצי. יוצא שבעים-שמונים שקלים לחודש אחד. בגלל שזה לא סכום גדול, אולי אפשר להכניס את זה לסכום הגלובלי.
- עינת: אז מה הכוונה חינוך?
- מגשר: ספרים, טיולי בי"ס, וועד כיתה, תלבושת אחידה, רב-קו, שכר לימוד, אלו סכומים דיי קבועים אצל רוב ההורים וזה יוצא דומה בכל הגישורים.
- יונתן: זה מתעדכן אוטומטי.
- עינת: בהומור: אם ועד כמה יהיה יותר או פחות, לשלוח אותם אליך?

- מגשר: בהומור: תשלחי, אני אגדל אותם. אבל יהיה פה ניכור של המגשר, אני אגיד להם שוויתרו עליהם בגלל תשלומי וועד כיתה.
- יונתן: נו אז, אז זה יהיה בחמישים שקל יותר.
- מגשר: אז הכל יחד, ספרים, טיולי בי"ס, וועד כיתה, תלבושת אחידה, רב-קו, שכר לימוד, זה יוצא 2,350 שקלים, כל מה שקשור לבית ספר, בחישוב שנתי.
- עינת: בלי צהרון. לחודש, לכל הורה, שני ילדים – זה בערך מאתיים שקלים. הוצאות חינוך בבית ספר, בעיקר אחרי כיתה ג' לעומת הוצאות חינוך של ילדים קטנים בגן או צהרון הן זניחות.
- מגשר: ואם נניח בכתה ד' או ה' הם מסיימים בית ספר וצריכים להגיע באחת, שתיים, ארבע. זה לא מקובל שיהיה שם מישהו? אני לא חוזרת הביתה באחת.
- מגשר: תראי, יש ילדי מפתח. גם אני הייתי כזה. נזרקים על הספה. מכינים איזה סנדוויץ' או מחממים משהו במיקרו.
- עינת: בהומור: תראי כשאני הייתי ילד לא היה מיקרו, שזה היה ממש פעם בתקופת האבן. בכל מקרה הם לא צריכים אחרי כיתה ג' צהרון סתם בשביל מי שישגיח. אחרי כיתה ג' הם יסגרו את הדלת ידליקו את הטלוויזיה, או שכמו כל הילדים פשוט ימשיכו לשחק עם הנייד, וזהו. יש ילדים חנונים שישוברים ומכינים שיעורים עד שההורים מגיעים.
- עינת: הילדים שלי אני מקווה לא יהיו כאלה.
- מגשר: לא חנונים או לא ילדי מפתח?
- עינת: לא ילדי מפתח.
- מגשר: אין צורך להילחץ, לרוב, בגיל הזה הילדים מתחילים להיות עצמאיים, מעדיפים את החבר'ה או יותר נכון הטלפון הנייד זה האבא, האמא, החברים והבייבי סיטר.
- עינת: מבחינת בייביסיטר...
- מגשר: ילד בגיל תשע לא צריך בייביסיטר.
- עינת: למה לא?
- מגשר: כי אם ילד בגיל תשע לפי החוק יכול לחצות כביש לבד, אז אני מניח שהוא יכול גם להיות בבית לבד. בסביבה בטוחה יחסית בלי מכוניות. אבל תראו, גם בגיל תשע זה יהיה הילד שלכם, אתם תחליטו אם מדובר בילד שמסוכן לעצמו, אז תשכרו לו בייבי סיטר. אבל לחייב בהסכם כזה דבר, אחרי גיל תשע זה פחות מקובל, אבל טוב, זה גישור, ואלו לא הילדים שלי, אז מה שתחליטו

- מקובל, רק תביאו בחשבון שעד גיל שמונה עשרה הילד כבר יהיה עצמאי והוא צריך עד אז להיות מסוגל לחצות כביש לבד.
- עינת: לגבי חוגים, זה גם נכלל בחינוך?
- מגשר: זו בחירתכם. אתם יכולים להסכים. אם תסכימו זה יהיה בהסכם. למשל, תסכימו על טניס לשנה. אבל חוגים לא חובה להכניס להסכם, בית משפט יכול לחייב בחוגים ויכול גם לא לחייב בחוגים.
- עינת: אז איפה חוגים נכנסים? אם זה לא חובה?
- מגשר: אם יהיה לכם כסף, בכיף. אם יהיה לכם אקסטרה 2,000 שקלים בחודש ותוציאו הכל על חוגים, זו החלטה שלכם.
- עינת: אבל זה לא בהסכם?
- מגשר: אם תרצו להסכים עכשיו זה יכנס להסכם, אבל אם לא תסכימו על זה עכשיו אלא אחר כך למען הסדר הטוב תסכימו על זה בכתב, בנפרד, ותשלמו על זה כפי שתסכימו.
- עינת: אז בהסכם ההתייחסות היא כללית? היא לא מציינת שמתחלקים חצי חצי בחוגים?
- מגשר: אתם יכולים להתחייב מראש, אבל אם תחייבו אחד את השני ופתאום לאחד מכם לא יהיה כסף לממן את כל החוגים? זה לא רצוי.
- יונתן: אני לא יכול להתחייב לכזה דבר.
- מגשר: אם יונתן ירצה שהילד ילמד בלט, ואת תרצי שהילד ילך לחוג כדורגל, ותרצי שגם יונתן הוא זה שיסיע את הילד לחוג? זה יכול להיות בעייתי גם מבחינתך אם הוא ידרוש ממך חוגים והסעות בימים שלך. הכל צריך להיות בהסכמה, ורצוי שתסכימו על כל חוג בנפרד. אולי, למשל, תגיעו אחרי שניים שלושה שיעורים למסקנה שהמורה לבלט הוא קוקו ואתם לא רוצים שהוא ירקוד בלט.
- עינת: וקייטנות?
- מגשר: אותו דבר. תרצו קייטנות, תסכימו ונכניס להסכם כל דבר.
- עינת: אז זו רק התייחסות כללית?
- מגשר: אתם תראו איזה קייטנות יש, מה סביר. עד איזה גיל. ילד בגיל שבע עשרה לא הולך לקייטנה. ההנחה היא ששניכם רוצים בטובת הילדים, אבל הכל בהתאם ליכולות. אתם לא רוצים הרי להתחייב באלפי שקלים. בכל מקרה, קייטנות הן לתקופה קצרה יחסית. מקסימום עד גילתשע

ואז בדרך כלל הילדים כבר אינם מעוניינים. לגבי הסכומים הגבוהים הם בעבור מורים פרטיים בתקופת בגרות. מתייחסים לזה באותו אופן.

עינת: אז גם, ההתייחסות לשיעורים פרטיים היא כללית ואם נרצה – נסכים אחר כך.

מגשר: נקווה שהם לא יצטרכו שיעורים פרטיים.

בהומור: ילדים מאוד אוהבים שיעורים פרטיים. לי הייתה מורה פרטית ללשון שהייתה באה ומכינה לי את השיעורים. אני הייתי יושב ועושה "כן" עם הראש. גם בבחינה עשיתי "כן" עם הראש ואז בבחינה קיבלתי אפס.

בנושא החינוך, יש את החלק שבהסכמה, ויש את החלק של הוצאות חריגות. למשל, אחד הילדים דיסלקטי והוא צריך הוראה מתקנת, אחרת הילד לא יידע לקרוא. צריך מישהו שישב איתו. אלה הוצאות חריגות שלא כלולות בסל הבריאות. כך גם הוצאות רפואיות חריגות. אם הילד צריך עקירת שן, למשל.

עינת: כלומר, חריג זה כל מה שלא כלול בסל הבסיסי.

מגשר: תראי, גם אקמול עולה כסף והוא לא כלול, אבל לא תבקשי ממנו חמישה שקלים נכון? כמו שאם הוא יקנה לילד אקמול הוא לא יבוא לבקש ממך. זאת אומרת אני מקווה שלא תתעסקו בזוטות. אבל אם צריך משהו חריג שלא כל ילד צריך, זו הוצאה חריגה. כמו משקפי ראייה, עקירה של שן.

עינת: וזה מצוין בהסכם?

מגשר: כן. מפורט ומצוין בהסכם. במפורש מצוין משקפיים וטיפול שיניים כי הרבה ילדים נזקקים לזה.

מגשר: אז עד גיל שש מדברים על סכום המזונות ההכרחיים זה 2,150 שקלים לשני הילדים. בנוסף לזה מאה שקלים בחישוב חודשי לכל ילד עבור החינוך הרגיל. אם אתם לא רוצים התחשבנויות כל הזמן אפשר לקחת את המאתיים שקלים, ואז ההכרחיים יהיו 2,350 ונגדיר שזה כולל חינוך ואז את לא צריכה לרוץ אליו כל פעם, שילמתי על תלבושת אחידה כך ועל זה כך. אבל עדיף שלא. עדיף שנשאיר את זה כך וכל אחד יישלם מחצית החינוך. אם יעלה תשלמו יותר, אם ירד תשלמו פחות.

עינת: פלוס צהרון?

מגשר: גם הצהרון לא ייחוש מראש. יכול להיות שגם לא תצטרכו צהרון. למשל, יהיה למישהו בן זוג ארכיטקט שעובד מהבית. ויהיה כתוב פלוס צהרון אם יהיה, ובהסכמה כך וכך... שמעתי שגם יש צהרונים שאפשר לשלם להם בעבור ימים מסוימים בשבוע, למשל ימים ב' ו ד' בלבד, ואז רק

- אותו הורה שהצהרון משרת אותו ישלם. למה לחייב בן זוג בצהרון אם הוא לא צריך והוא בבית גם כך?
- יונתן: אז בהסכם לא יהיו רשומות עלויות של צהרון וגן. יהיה רק רשום חצי צהרון וחצי גן, כי הסכומים יכולים להשתנות.
- מגשר: ההנחה היא שאם כל אחד משלם חצי, תחפשו את הפתרון הזול ביותר, ובכל מקרה חצי חצי זה תמיד הוגן, לא יוצא שמישהו הסכים מראש למשהו ואחר כך "אכל אותה".
- עינת: טוב, שניהם רשומים כבר לגן.
- יונתן: נכון
- עינת: הם לא אומרים את הסכום אבל זה בערך זה. כי זה גן עירוני. אז האלף שלוש מאות הם רק עד ספטמבר, למעשה. כי מספטמבר זה יהיה אלף שקל, נניח כמו נוי, ולא אלף שלוש מאות.
- הצהרון הוא עד כיתה ג', שזה אומר עוד אהה... נכון?
- מגשר: אהה.
- עינת: עוד שלוש שנים. ואז זה יורד אפילו ל... אלפיים שלוש מאות ועוד חמש מאות.
- המאה בתוך האלפיים שלוש מאות כבר.
- מגשר: כן, זה יורד.
- עינת: גם לי וגם ליונתן, אני מניחה.
- מגשר: כן. אז יש פה ירידה קטנה, זה נשאר יציב, פה ירידה קטנה וירידה גדולה, ואז ירידה די גדולה.
- עינת: ועל זה צריך להוסיף את הסכום של 2,150 שקלים.
- מגשר: כן. בהמשך תהיה ירידה נוספת בסכומים כי הילדים גדלים.
- עינת: זה לא כולל מדור, מה שעשינו.
- מגשר: לא
- עינת: אז בואו נדבר על המדור.
- מגשר: העניין הוא כזה. אם יש מדור, זה בעייתי יותר לדרוש השתתפות, אם אין שכירות ואין משכנתא. אך אפשר גם לעשות תחמונים, לשים כסף בבנק ולקחת משכנתא ענקית ולהתחכם. גם עניין היציבות מאוד חשוב. תרצי לגור בדירה קטנה יותר כי יהיה לך לא קל ולא תרצי להגיד לו וכו'... בגישור, הכי טוב שתחליטו מה ההשתתפות ההוגנת במדור. ושניכם תוכלו להסתמך על הסכום.

- אם יהיה קשה, תגורי בדירה קטנה יותר, יהיה קל, תוסיפי כסף משלך. ההשתתפות בארבעים אחוז מדור היא במדור מופחת. אבל כל אחד יעלה מה שנראה לו סביר ותעשו הורדות ידיים.
- יונתן: איזה סכום זה יוצא?
- עינת: תלוי איזו שנה.
- מגשר: עכשיו זה בסביבות ה- 3,000 שקלים. 920 שקלים חצי חינוך, פלוס 2,150 שקלים למשך שלוש שנים. אחר כך זה יורד לסכום 2,600 שקלים ואחר כך ל 2,300 שקלים, עם החינוך.
- יונתן: עשיתי חישוב לפי 3,250 שקלים, אז נשאר לי רק ארבע מאות שקל מהמשכורת. המשכורת שלי גם תרד בהמשך. מגיל חמש אני לא מקבל תוספת לילד. ואשאר עם משכורת של 8,000 שקלים.
- עינת: אבל סגרת את ההלוואה, אז זה לא 9,000 שקלים עכשיו?
- יונתן: הם לא נותנים לי הוצאות נסיעה, שזה יורד. הברוטו שלי 11, אבל זה כולל הוצאות ילדים וגם רכב, שאני לא אקבל אם לא אסע עם רכב לעבודה.
- עינת: אבל בחישוב הוספת אלף שקל לדלק, שלא יהיו אם לא יהיה לך רכב.
- יונתן: מי שנוסע איתי משתתף בדלק, לכן זה מתקזז.
- עינת: אז האלף שקל דלק זה לא בשביל תל נוף? זה בשביל להביא את הילדים פעמיים בשבוע וכל סופ"ש שני?
- עינת: לפי החישוב שלי זה פחות ממה שחישבת.
- מגשר: זה 2,150 שקלים פלוס 920 שקלים, כלומר 3,070 שקלים.
- עינת: לא כולל מדור
- מגשר: לא כולל.
- עינת: אז מבחינת מדור, אמרת שיש סכומים מקובלים או שאנחנו צריכים להחליט?
- מגשר: מה זה מקובלים? השופטים מחליטים. פה זה גישור. אתם תחליטו.
- הבהרתי לכם שהאינטרס שלכם הוא שהמדור יהיה קבוע, אתה תדע מה אתה משלם והיא לא תצטרך לדווח לך כמה היא משלמת, ואתה לא תצטרך לרגל. היא גרה עם מישהו, למה אני משלם, וכו'.
- יונתן: אני לא רוצה שיהיה לי מדור. אני רוצה להוריד אותו.
- עינת: אז מה אתה מציע?
- יונתן: לראות איכשהו... אני רוצה לראות איזה סכום יישאר לי לקנות דירה.

- עינת: אבל צריך קודם לדעת את המזונות.
- יונתן: כמה כסף נותר לך להחזיר לי אם את משאירה את הדירה?
- עינת: בהתחלה בגלל שהילדים קטנים אתה משלם הכי הרבה. אחרי זה לא אכפת לי שתפחית.
- מגשר: מסתתרת כאן הצעה?
- יונתן: אני לא רוצה לשלם מדור גבוה ואת יכולה להסתפק בפחות, זו דירה מאוד יקרה.
- עינת: אבל כך סיכמנו בהתחלה. אז מה אתה מציע?
- יונתן: בואו ניקח דירה ממוצעת שאפשר לקנות אותה גם ברעננה.
- עינת: בקריית שרת.
- יונתן: גם בפארק. לא רצית לבוא לראות.
- מגשר: רגע. קודם כל, למה אתם עושים ספקולציות? נכנסים לפרסומים של השמאי יצחק לוי ובודקים. אני מבין מה אתה אומר, יונתן. בואו נשחק קצת ב"כאילו". נגיד את רוצה לקנות דירה, בסכום סביר, אם נלך לפי "המזונות הקלאסיים" שבהם האב משתתף ב ארבעים אחוז עד שהילדים בני שמונה עשרה, וזה בעצם מדור שאם תסכימו עליו. נגיד ארבעים אחוז מאלפיים זה שמונה מאות. זה מה שהבעל משלם, ואת תגורי איפה שאת רוצה.
- זה מה שהוא נותן ונגמר הסיפור, גם אם הילדים רוב הזמן אצלך.
- לפי הפסיקה החדשה של העליון, אם הילדים אצלכם באופן שווה אז אין תשלום מזונות משמעותי בעקרון. אבל אתם תחליטו לפי איזה רציונל לעבוד.
- עינת: אבל אפשר אולי להסתכל על שמונה מאות שקלים בכמה הם מצטברים בכל תקופת תשלום המזונות. נגיד, ארבע עשרה שנה הוא ישלם מדור. אפשר לחשב, שאת זה אני לא יודעת לחשב, כי שמונה מאות שקלים היום הם לא שמונה מאות שקלים בעוד עשר שנים.
- מגשר: צודקת, אבל נגיד, למרות שזה חישוב לא נכון, נעשה שמונה מאות כפול ארבע עשרה כפול שתים עשרה. מגיעים לסכום של 134,400 אלף שקלים. אבל זה יהיה נמוך יותר אם תרצו להוון את המדור, מה שיאפשר לעינת לקנות את הדירה? אני לא בטוח שסכום כזה יכול לעזור משמעותית בקניית דירה.
- אולי בתוספת חצי מהרכב וכו'? יכול להיות שיחד עם הכל עינת תוכל לקחת משכנתא סבירה ולך זה יוריד את המדור. בהנחה שהילדים גם יהיו רוב הזמן אצלך.

יונתן: אז בואו נגיע לסכום.

מגשר: אין לי כאן דרך לחשב את זה. אם תתנו לי נתונים שאתם מסכימים עליהם אני אחשב. אבל אם אני אביא את הנתונים אז תחשבו שאני בעד או נגד מישהו. בהומור: בבקשה לא לסבך את המגשר.

עינת: אני יכולה לבדוק עם הרו"ח. זה סתם עניין של חישוב, צריך לדעת הנוסחה.

[מתפתחת שיחה על מחשבוני ועל חשבונאות וכו' ואם בכלל צריך רואי חשבון בשביל החישובים האלו. מסכימים כי עדיף לחשב לבד כי רואה החשבון לא מתגרש עכשיו].

מגשר: מה שאת צריכה לעשות זה ערך נוכחי של תשלום של שמונה מאות שקלים למשך ארבע עשרה שנה אבל אתם יכולים להסכים שתעשו את החישובים גם בלי היוון.

[בני הזוג עייפים והמגשר מחליט לסיים את הפגישה, שכן עייפות מביאה ל"תאונות"]

מגשר: בואו נעשה כזה דבר. לי נראה שמספיק להיום. אתם מותשים, אני רואה את המצמוצים הארוכים שלכם. בסה"כ, עשינו עבודה מאוד יפה.

צירנו תמונה של מה שהולך לקרות בשנים הקרובות, בעניין תחום החינוך, מה שייתן לכם כלי לקבלת החלטות בעניין משכנתא אם אתם רוצים לקחת.

אני גם מרגיש שיש ביניכם הבנה שצריך מדור וכדאי לסגור עם הסיפור הזה עכשיו, לטובת שניכם. וכיוון שהילדים קטנים. תנשמו לרווחה רק עוד כמה שנים מבחינה כלכלית, אבל אז יהיו בעיות אחרות.

תעשו את הבדיקות שלכם. עינת, קחי עצמך לבנק או לרואה חשבון. תשאלו אותם, אם כן, או אם כן. אל תתביישי. תבדקי במה את יכולה לעמוד.

גם אתה יונתן, אותו הדבר. אם אתם רוצים למכור את הדירה שלכם ושכל אחד יצא מהצד השני עם דירה משלו, זה לא מבצע פשוט, צריך לעשות בירורים בבנק כמו גם בשוק הדירות ולראות איזו דירה אפשר לקנות בכמה כסף.

דעו לכם שטובת הילדים היא לאו דווקא שיגורו באותו בית, אלא שיהיו להם שני הורים. אם האם למשל עובדת הרבה אז מה הטעם? שלא תעבדי שתים עשרה שעות ביום. אל תינעלו על שום החלטה, כי צריך לעשות "גיב אנד טייק". וזה הדבר החכם.

פגישה רביעית:

- המגשר מתחיל בהומור ומספר: התעוררתי באמצע הלילה, בטוח שאני מאחר, ואז אני מגלה שאמצע הלילה. אז בקיצור, אם אני בכיוון של להשתגע, תזדרזו עם הגישור כל עוד יש לכם מגשר שפוי.
- מגשר: אז יונתן איך אתה רואה את הדברים מבחינת הסדרי השהות?
- יונתן: אני רוצה להיות עם הילדים שלי בדיוק מחצית מהזמן, כל דקה שהיא עם הילדים, אני רוצה להיות עם הילדים. לא משלם מדור ושטויות. מקסימום עד גיל שש.
- עינת: הוא אומר את זה כי אמרו לו להגיד את זה, בשביל לא לשלם לי מזונות.
- מגשר: עינת, בלי קשר למה אמרו לו או לא אמרו לו, יונתן היה אבא פעיל? הורה פעיל? מחליף חיתולים? מכין אוכל? מקריא סיפור לפני השינה?
- עינת: כבר אין לנו חיתולים, אבל הוא אבא טוב. בעל לא משהו.
- מגשר: טוב, זה נחמד לשמוע שאת חושבת שהוא אבא טוב. יש לך או אין לך התנגדות שהוא יהיה עם הילדים מחצית מהזמן?
- יונתן: למה אלו ילדים רק שלה? שהיא תחליט? תשאל אותי אם לי יש התנגדות אם היא תהיה עם הילדים חצי מהזמן?
- מגשר: אני אשאל גם אותך, מבטיח, אבל בוא נראה מה הגישה שלה. עינת, את אומרת שיונתן אבא טוב, יש לך התנגדות של חלוקת זמני שהות שווים עם הילדים?
- עינת: לא אין לי. אבל שישלם לי מדור בכל זאת.
- מגשר: לך יונתן, יש התנגדות לזמני שהות שווים עם הילדים? זה אומר שהם ישנו אצלך מחצית מהימים, נגיד בשבוע הראשון ימים ב' ו ד', ובשבוע השני ימים ב' ד' ו-ה', וגם כל סופשבוע שני, יום שישי עד ראשון בבוקר?
- יונתן: מה זה אין לי התנגדות, אלה הילדים שלי וכבר הבהרתי שהם ישנו איתי חצי מהזמן. לגבי הסידור שאמרת אני צריך לבדוק את זה.
- מגשר: לא משנה הסידור המדויק כרגע, כעיקרון אתה מסכים? וגם יכול? תביא בחשבון שאתה לוקח את הילדים בבוקר למסגרות ואחרי הצהרים אוסף אותם מהמסגרות, כולל ארוחות ערב, מקלחות, ארוחות בוקר, כביסות, כל הנסיעות, זה בסדר?

- יונתן: זה בסדר. חוץ מזה שאני עושה את זה כבר היום.
 עינת: לא אתה לא.
 יונתן: זה שההורים שלך עוזרים פה ושם זה לא אומר. אני לא צריך אותם.
 מגשר: טוב, יונתן ועינת, מספיק שאתם מסכימים על הרציונל של זמני שהות שווים, כי אנחנו צריכים את זה לעניין המחשבה על המזונות, לא צריך עכשיו ימים, שעות ודקות. עינת?
 עינת: על העיקרון מסכימה.
 מגשר: יונתן?
 יונתן: על העיקרון מסכים לגבי הימים המדויקים אני צריך לחשוב על זה.
 מגשר: בסדר, אז עכשיו כשיש הסכמה על זמני זהות שווים, רציתי שהיום נציב את הנתונים במשוואה שדיברנו עליה, מה קורה לאחר שהילדים יגיעו לגיל שש.

$$\left[\frac{\text{הכנסת הורה א}}{\text{הכנסות הורה א} + \text{הורה ב}} \times \left(\begin{array}{l} \text{הוצאות הילדים} \\ \text{בשני הבתים} \end{array} \right) \right] - \left(\begin{array}{l} \text{הוצאות הילדים} \\ \text{בבית א} \end{array} \right) = \left(\begin{array}{l} \text{תשלום הורה א} \\ \text{להורה ב} \end{array} \right)$$

אם אתם מחליטים על זמני שהות שווים של הילדים אצל ההורים. כלומר בכל סיבוב של שבועיים הילדים נמצאים אצל מי מההורים שבוע, אז אנחנו גם מניחים שכל אחד מוציא על הילדים את אותן הוצאות שוטפות.

בואו נשתמש בסכומים מקובלים שמתייחסים אליהם בפסיקה, למשל שהאם מוציאה על הילדים כשהם עמה 2,000 שקלים, והאב מוציא על הילדים כשהם עמו 2,000 שקלים, כלומר סך הכל ההוצאות על שני הילדים הם 4,000 שקלים.

ניקח את המקרה שלכם שבו האב מרוויח 11,500 שקלים נטו [הורה א']. האם מרוויחה 8,500 שקלים נטו [הורה ב']. ההוצאות על הילדים ב'.

אם נציב את המספרים במשוואה בחלק הראשון:

$$\left[\frac{\text{הכנסת הורה א}}{\text{הכנסות הורה א} + \text{הורה ב}} \times \right]$$

נעשה את החישוב, הכנסת הורה א' היא 11,500 שקלים. הכנסת שני ההורים יחד 20,000 שקלים. אם נחלק את הכנסת הורה א' בהכנסת שני ההורים יחד נקבל 57.5%.
 כעת נכפיל את המספר הזה בהוצאות הילדים בשני הבתים יחד, כלומר ב- 4,000 שקלים.

התוצאה תהיה $4,000 \times 57.5\%$ שהם 2,300 שקלים. כעת נחסר מתוך המספר הזה את החלק הבא במשוואה, כאמור הוצאות הילדים בבית א' [בית האב] שהם 2,000 שקלים.

$$- \left(\frac{\text{הוצאות הילדים}}{\text{בבית א}} \right)$$

התוצאה היא 300 ש"ח. [החישוב הוא $2,300 - 2,000$]

כלומר האב צריך לשלם לאם 300 שקל.

מה המציאות שאתה צריך כל אחד מההורים להתמודד?

האם משתכרת 8,500 שקלים נטו. היא תקבל בנוסף 300 שקלים נטו, כך שהיא תתחיל עם החודש עם 8,800 שקלים.

האב משתכר 11,500 שקלים ומשלם 300 שקלים, כלומר הוא מתחיל את החודש עם 11,200 שקלים.

בנוגע לכל ההוצאות האחות כגון צהרונים, הוצאות רפואיות חריגות וכן הלאה, הכל ישולם

ביחסים כאשר האב משלם 57.5% והאישה משלמת 42.5%.

זאת החלוקה עד שהילדים יגיעו לגיל 18 או סיום בית הספר התיכון, המאוחר מבין שניהם.

עינת: אני לא מוכנה שיהיה פה בית עני ובית עשיר. לא מעניין אותי הפסיקה.

יונתן: זה שעד גיל שש אני אמור לשלם פה סכומים אסטרונומיים ואני לא יודע איך אני חי, זה בסדר?

מגשר: אולי אפשר למצוא את משהו שיאזן את החלק הראשון עד גיל שש יחד עם החלק השני אחרי גיל

שש. יונתן, יש לך הצעות?

יונתן: אני מוכן לשלם 1,000 שקלים בשביל שני הילדים יחד, מהיום ועד גיל שמונה עשרה.

עינת: אני לא מוכנה פחות מ 2,500 שקלים.

מגשר: טוב, תנו לי כמה דקות לחשוב על משהו.

[יש שקט והמגשר עושה חישובים]

מגשר: טוב תראו, יש לי הצעת מגשר. יונתן, אתה תעביר לעינת 1,500 שקלים כל חודש, בלי קשר לגיל

שש או לא לגיל שש, ככה מהיום עד גיל שמונה עשרה. אז לשניכם יהיו בדיוק את אותם משאבים.

אל תענו לי עכשיו, תחשבו על זה בבית ותראו מה אתם רוצים.

עינת: אני לא מוכנה.

- יונתן: לא צריך שתהיי מוכנה, מה את לא מבינה? אני משלם לך 1,500 שקלים וכך את מתחילה את החודש עם 10,000 שקלים וגם אני מתחיל את החודש עם 10,000 שקלים. לא טוב לך, לא צריך, אני אקרע בהתחלה, אבל אחרי גיל שש זה מתקזז ומשתלם לי. אם אני מסכים אז אני עושה את זה בשבילך.
- מגשר: אני הרי ביקשתי שלא תענו עכשיו, תחשבו על הצעת המגשר בבית ותחזרו לגישור עם תשובות מסודרות ומנומקות במועד אחר, לא היום.
- עינת: בסדר, אני אתייעץ בעניין הזה עם העורכת דין שלי.
- יונתן: לי אין מה להתייעץ, לא רוצה לא צריך.
- מגשר: טוב, בזה אנחנו מסיימים את עניין המזונות להיום. בנושא אחר, ביקשתי מעינת לעניין הרכוש והדירה לבדוק את האופציות שיש לנו. מה יכול להתממש ומה לא, אז בואי נראה עם מה עינת חזרה.
- עינת: חשבתי על כמה אפשרויות, ויש לי הצעה אחרת. אני חושבת, אולי, להציע את זה: אני אוותר על המזונות, על הכל.
- מגשר: אוקי, זאת אופציה מעניינת.
- יונתן: זה חובה בחוק? לא?
- מגשר: אפשר לוותר על המדור בוודאות, וגם על המזונות אם בית המשפט מאשר, אבל זה תמורת התקזזות עתידית אני מניח. אי אפשר לבטל את המזונות ההכרחיים אם בית המשפט לא מאשר, אולי אפשר רק לצמצם מאוד, והכי נמוך שיאשרו, בעקבות נימוקים טובים, זה באזור של 850 שקלים לכל ילד.
- אבל עזבו לרגע את בית המשפט. הכי חשוב הוא מה שאתם רוצים. אחרי כן נריב עם בית משפט.
- עינת: חשבתי שאוותר על המזונות, ויונתן על חלקו בדירה. עשיתי חישוב על פי הטבלה שהכנו בפעם קודמת, וזה לא מגיע לסכום של הדירה כמובן, אבל אפשר להוסיף על זה את היתרה.
- יונתן: זה לא משנה, זו לא אופציה.
- עינת: אם אני מכניסה את השוטר ואת חצי הרכב. וישאר סכום שיהיה לי קל יותר להתמודד איתו מאשר משכנתא של 1,100,000 שקלים.
- מגשר: הכי נמוך זה לעבור לסכום של 1700 שקלים. 400-500 שקלים הפרש לחודש, בטח שזה לא יגיע לחצי מהבית.

עינת: ואין איזושהי דרך להגיד שאני קונה ממנו את הדירה בתשלומים, על בסיס המזונות, ואת ההפרש לשלם...

מגשר: הקונסטרוקציה קיימת. אתה תשלם מזונות, ואת תפקידי כל חודש שיק עבור הרכוש. אבל אם היא תפסיק לשלם את הרכוש, אתה לא יכול להפסיק לשלם את המזונות.
עינת: אבל שנינו מחויבים בהסכם, אותו דבר.

מגשר: תראו, באופן כללי, מה שיש לי להגיד... מחוץ לגישור, דעה אישית שלי היא שאתם לא חייבים לקבל: לדעתי, הדירה הזו היא מאוד יקרה, וכל ניסיון להיצמד לדירה הספציפית הזו ולהיקרע כל החיים רק בשביל הדירה הזו? אני לא בטוח שזה שווה את המאמץ. אפילו אם יש טראומה כשעוברים דירה, הרי בסה"כ אנשים נורמליים עוברים דירה כל כמה הזמן. אחרי חצי שנה תשכחו שגרתם אי פעם במקום אחר. אל תכניסו את עצמכם להתחייבויות מטורפות. הרי אם תגורי לבד באותה דירה – זו קפיצה אדירה למעלה ברמת החיים, הכפלה. קודם גרתם בדירה הזו ביחד, ועכשיו לבד.

עינת: אני לא גרה לבד, והטראומה היא לא שלי. בתחילת הגישור אמרת שהכי חשוב זה לדאוג לרווחת הילדים.

מגשר: נכון. אבל איך תהיה רווחה לילדים אם לא תהיי בבית ותעבדי בלי סוף ותהרגי את עצמך רק בשביל לשלם משכנתא? אולי מבחינת הילדים עדיף פחות דירה ויותר אמא.

עינת: זו לא אופציה. אני רוצה את הדירה. גם לפני שהגענו אליך אמרנו שלא נמכור את הדירה, כדי למנוע מהילדים את החוויה הרציפה של גירושין של ההורים, מעבר לכתה א' ו...
מגשר: אז אפשר לדחות את המעבר, למשל, לעוד שנה, או לשנה וכמה חודשים לשנת הלימודים הבאה. אני מאוד נגד מכירת הדירה. כי אמרתי בעצמי שאפשר לחסוך המון למס, אבל אם הדירה כל כך יקרה ואתם מתאבדים בגלל הדירה הספציפית הזו, זה לא שווה.

עינת: לא רק זה, זה הוצאות לעורך דין למכור וכל אחד לעו"ד בשביל לקנות.
מגשר: אני משתדל שזכויות סוציאליות לא יחולקו, שההורים יגורו קרוב, ועדיף שלא תימכר הדירה. אבל אם שווי הדירה כזה גדול, וניסיון של אחד מכם לקנות את הדירה יביא אתכם למצב קטסטרופלי בו קשה לסגור את החודש? אז אין מה לעשות. אם את מדברת על טראומה בטווח המידי אז תדחו את מכירת הדירה לשנה או שנה וחצי, שנתיים, ועד אז ישלם בן הזוג השני דמי שימוש

- ראויים. כלומר, את תשלמי לו חצי שכירות, והוא ישלם חצי משכנתא כדי שלא יקרה שעוד שנה וחצי כשתימכר הדירה את שילמת יותר.
- עינת: לדירה אין משכנתא. כמעט סגרנו אותה.
- מגשר: טעות שלי. אז רק את תשלמי לו חצי מהשכירות. ואז תמשיכי לגור בדירה...
- עינת: ואיך החישוב של המדור?
- מגשר: הכל נשאר אותו דבר. רק תשלמי לו חצי שכירות. לטובת הילדים נסכם שפינוי הדירה יהיה ביולי-אוגוסט בעוד שנה או שנתיים. כך תוציאו את הדירה למכירה, בהבנה הזו. ואח"כ מקסימום, עד שסוגרים פינוח, אפשר לגור שנה בשכירות, זה לא נורא. לתשעים אחוז מהזוגות הדירה היא הנכס העיקרי, אך אצלכם, שווי הנכס לעומת רמות ההכנסה שלכם הוא לא פרופורציונלי. אני בכלל שואל את עצמי איך הגעתם לדירה הזאת.
- יונתן: אתה לא יודע כמה ההורים שלנו עזרו לנו בקניית הדירה, המון.
- עינת: האישה בציניות: יש עוד כמה דירות, אנחנו לא מספרים לך הכל.
- יונתן: הגבר בציניות: יש גם מטוס בחצר. אז נמכור אולי גם את המטוס.
- מגשר: עם רמות הכנסה שלכם וגיל כמו שלכם, הגעתם לבעלות על רכוש בהיקף בהחלט מרשים. לאיזה זוג צעיר בגילאי 7-35, עם שני ילדים קטנים, יש דירה בשווי שני מיליון שבע מאות אלף, נקי, כמעט בלי משכנתא בלי כלום? עם זכויות יפות שנצברו בנוסף לך, נדיר מאוד. אבל...
- אה... עשיתם עוד בירורים ובדקתם מה אפשר לקנות?
- עינת: חשבתי, חבל שאתם לא רוצים להקשיב לי.
- מגשר: חס וחלילה, רק שעל מזונות אי אפשר לוותר...
- עינת: כן, הבנתי את זה.
- מגשר: אפילו אם תזכה בלוטו, אתה לא יכול לתת לה את כל הכסף. את המדור אפשר לשלם מראש, אבל את המזונות לא. בירתם כמה עולות דירות ברעננה באותו אזור?
- יונתן: ביררתי, שני מיליון מאתיים, שלוש מאות.
- עינת: אתה גר בתל אביב, נכון?
- מגשר: בהומור: בזכות סבא שלי, שבגיל 17 עלה על חמור ובא ללמוד תורה בירושלים, אני גר בדירה, שלא קניתי, שהיא תודות לסבא שלי. דירה בתל אביב של 6 חדרים. נראה לך שקניתי דירה כזו?
- עינת: צריך לדעת למי להיוולד.

- מגשר: טוב, תפסיקו לבכות, המצב הכלכלי שלכם בהשוואה לזוגות אחרים שמגיעים לגישור הוא מצב מצוין, תמיד רוצים יותר, אבל תביאו בחשבון שבאים אליי זוגות שיש להם רק חובות וגם הם מצליחים להתגרש, אז בבקשה, אם PLAN A נפלה. עינת, יש PLAN B?
- עינת: ביררתי, לפי החישוב... ככה. יש לי גם כמה שאלות.
- יונתן: אמרו לך כמה לוקחים משכנתא?
- עינת: 7000-8,500 שקלים בחודש בערך זה יוצא. זה מאוד כבד. גם הסיפור של המדור. ניסיתי למצוא את ההיוון. מה שיונתן הציע. לא מצאתי. בכל מקום צריך להכניס ריבית. מחר אני אנסה... אבל בחישובים שלי, 134 הופך למאה אלף.
- מגשר: לא הגיוני או הגיוני, צריך לבדוק. אני כמגשר לא יכול לבדוק דברים כאלה.
- עינת: אבל אז, אם אני צריכה לשלם משכנתא מטורפת כזו שזה בערך כל המשכורת שלי, החישוב של יונתן, של 2,000, שקלים הוא לא סביר. יוצא שאת כל המזונות ויותר, אם אשלם משכנתא לא יהיה לי איך לחיות.
- מגשר: עלית על זה יפה, דירה כזו היא יקרה מאוד כדי להחזיק אותה לבד.
- עינת: הסכום הזה לא כולל את סכום הזכויות הסוציאליות, התחמקנו מזה בינתיים.
- מגשר: אנחנו לא מתחמקים. אנו פשוט עדיין לא יודעים. זה משהו שצריך לקח לרואה חשבון שיחשב ויגיד לנו.
- עינת: יכול להיות שיש שם דברים שיכולים להוריד או להעלות את הסכום הזה. אני לא רוצה לשלם 2,500 שקלים על זה.
- מגשר: ביררתם?
- עינת: אני אברר.
- מגשר: בואו, תבדקו מי יכול לעשות את החישובים. זה צריך להיות מישהו ששניכם סומכים עליו. דבר שני, לברר מה העלות של נכסים שאתם כוללים... אם זה אפשרי בכלל. ההורים שלכם גרים ברעננה? הקשר ביניהם לנכדים טוב?
- עינת: זה ההורים שלו. הקשר טוב. אבל צריך לבדוק את העניין.
- מגשר: חשוב שהקשר שלהם יישאר קרוב. בהומור: אני, סבא שלי, יש לי דירה בתל אביב בזכותו מת לפני שראיתי אותו. לא ככה מתנהגים, באמת.
- עשיתי חישוב שהוא היה צריך להגיע לגיל 100 כדי שאראה אותו.

- עינת: באיזה גיל הוא נפטר?
- מגשר: 87.
- עינת: בהומור: אה, היית קרוב.
- מגשר: איתו כבר אתחשבן כשאיהיה למעלה. בכל אופן, תראו. הגעתם לכל מיני הצעות אבל מבחינה מתמטית תסלחו לי אם אני טיפה כועס עליכם, הגעתם קצת לא מוכנים.
- יונתן: אמרתי לך...
- עינת: חיים אמר לא לדבר על זה.
- מגשר: אני באמת אומר לא לדבר על זה, אבל שכל אחד יישב עם עצמו ויעשה חישובים לבד. מה יש וכמה צריך. חוץ מזה, אמרתי לכם לא לדבר אבל אם פתאום יש נרות ומוסיקה ואווירה של דיבור עם הנוקטורניס של שופן ברקע ויש דיבור רגוע והגיוני אז לפעמים זה בסדר, דברו קצת. אבל תזהרו כי ברוב המקרים זה לא עובד, אם מישהו בא לדבר על גירושין וזה לא מתאים, שהשני יגיד לו להשאיר את זה לגישור. אחרת כפי שאמרתי דברים מתפוצצים ולך תפתור את זה אחר כך.
- עינת: בכל מקרה, אני מעדיפה לא לדבר על זה בבית.
- מגשר: אם זה גורם לך אי נעימות – אז סיימנו. בואו, תבררו כמה יעלה לך שכר הדירה היום. אם יונתן יגור בשכירות שנה וחצי, בינתיים המצב הכלכלי ישתנה וכו'... תבדקי, קודם, כמה השכירות של הדירה הנוכחית. תבדקי, כמה עולים נכסים אחרים ברעננה, קרובים, סבירים. עכשיו, בנוגע להסדרי השהות, אני לא יודע איך הסבא סבתא לוקחים את הילדים מהגן.
- עינת: הם באים פעם בשבוע. באים עם האוטו.
- מגשר: אז אולי אפשר לגור גם בכפר סבא. ואם זה הפרש של 700,000 שקלים, שווה לגור קצת רחוק יותר. בהומור: הייתי למשל בניו יורק, למדתי קצת בארצות הברית, נסעתי בניו יורק עם מתווך, והוא אמר לי פה עולה כך, ופה כך. ואחרי שעברנו 500 מטר אמר לי פה הרבה יותר זול. חצי מחיר הוא אמר, אבל הוא הסביר לי ברצינות שפה אתה לא רוצה לגור. ונשבע לכם, עברנו מקסימום חצי קילומטר, ולי שהייתי אורח בניו-יורק הכל נראה אותו דבר. עד היום אני לא יודע למה שם היה פתאום ככה זול, אני מבחינתי הייתי קונה ומחכה שהעבריינים שגרו שם ימותו מסמים שהם לוקחים, בטח לא היה לוקח הרבה זמן והייתי מוכר בכפול.

אז אה... ככה, חבר'ה. אנחנו בפגישה הזו נעשה מעט, כי חשבתי שתגיעו עם יותר נתונים, אז בואונתכנן מה נעשה בפגישה אבל – נגיע עם הרבה נתונים שיהיה על מה לעבוד. תמצאו מישהו שיבדוק את הזכויות הסוציאליות, ואם לא תמצאו, תודיעו לי. מה שחשוב לו זה לראות את השורות הקטנות בתלושים. אתם יודעים מה? אשלח לכם רשימה במייל מה רואה החשבון דורש.

יונתן: טופס 106 לא מספיק?

מגשר: יכול להיות. צריך לבדוק. בואי נעשה כך, תשלחו לי מהמייל שלכם אימייל.

עינת: חיים, תשלח לנו את הרשימה. אולי זה גם יעזור לך לבחור רואה חשבון.

יונתן: אוקי, נראה את הרשימה.

מגשר: תראו, מה שצריך לעשות, זה לפתור את השאלה של איך מחלקים את הרכוש בצורה הטובה, החכמה וגם הנוחה ביותר. אם עינת מרגישה שעכשיו למכור דירה ולקנות דירה חדשה יחד עם כל הגירושין, זה כמו פצצת אטום, אפשר לפזר את ההלם, ואם יתאים גם לך כמובן אז... תראו אנו צריכים לחלק את הרכוש בצורה הטובה והחכמה ביותר. שווי הדירה הוביל אותנו לדירה שאף אחד מכם לא יכול לקנות. מה שכן קורה בגישורים אחרים ולעיתים יש תחרות פנימית כי שני בני הזוג רוצים לקנות. אך פה, אף אחד מכם לא יכול להרשות את זה לעצמו, כי היא ממש יקרה. תעשו בירור של מחיר הדירה, של נכסים בכפר סבא, אולי יותר רחוק, שיהיה הגיוני, דבר עם ההורים שלך, ואז נבדוק אופציות. אפשר לגור בכפר סבא כי עד כמה שאני יודע כפר סבא זו לא עיר של סמים ואלימות.

יונתן: הרבה טייסים יצאו משם.

מגשר: וגם, תבדקו את השכירות.

יונתן: בכל מקרה אני לא מתכוון לשכור.

מגשר: תמשיכו לגור ביחד עד שתמכרו?

עינת: אני חושבת שזה לא הגיוני, והוא מציע את זה כי הוא יודע שזה לא הגיוני, ושאני לא אסכים. אנו לא בסיטואציה נוחה, אבל אם זו אופציה בשבילי, אני יכולה להשאיר את התמונה שלי על המקרר, אם זה יעשה לו טוב.

יונתן: אני לא מתכוון לשכור, זה לא הגיוני מבחינתי להתחיל לעשות העברות דירה וכו', זה לא תואם את המשכורת שלי.

- מגשר: בואו נגיד שההעברה תהיה על שניכם. אני חושב, בהחלט, שאתם צריכים לדבר בבית, דבר ראשון. דבר שני, בואו נניח שאם אתה תישא בעלויות של לעבור דירה פעמיים, שזה יכול להיות, פעם אחת לשכירות ופעם שנייה לדירה שתקנה. בואו נסכם שאתם ביחד תישאו בעלויות האלה, ביחד. זה נכון שזה לא נוח.
- יונתן: זה לא רק להעביר, זה גם לחפש ציוד, ריהוט, הכל, אני לא אקנה עכשיו משהו חדש, אצטרך לקנות דברים משומשים.
- עינת: מר קמצני אף פעם לא קונה חדש.
- מגשר: עינת באמת, בשביל מה זה היה טוב?
- יונתן: היא אוהבת לחיות בלה לה לנד.
- מגשר: חבר'ה, בואו נרגע, עד עכשיו היה סבבה אז בואו נמשוך את זה קצת. יונתן, תוכל למצוא דירה מרוהטת, משהו שהוא פתרון זמני לשנה. הרי גם אם תמכרו את הדירה, אתם לא תמכרו אותה בכל סכום, כך שזה לא יקרה מיד. גם אם תפרסמו אותה היום ייקח אפילו חצי שנה למכור אותה והשאלה אם תוכלו לגור ביחד.
- עינת: לדעתי, עם כל הכבוד, התשובה היא לא.
- יונתן: אני אשאר שם בכל מקרה, אני לא מתכוון לשכור דירה עכשיו. או שאת תשכרי עכשיו. אם לא נוח לה שתקפוץ מהמרפסת.
- מגשר: יונתן, הרגע ביקשתי להתאפק עם ההערות שלכם, זה כולל קפיצה מהמרפסת.
- יונתן: היא התחילה.
- מגשר: טוב. קחו נשימה בבקשה. עינת, אם את תצאי מהדירה והוא יישאר בדירה, הוא ישלם לך חצי שכירות פלוס המדור.
- יונתן: למה? אין לנו שום שלומים על הדירה.
- עינת: אבל זו דירה שהיא גם שלי. בדיוק כמו שאם אני נשארתי, אני משלמת לך חצי שכירות. הצעת לי עכשיו לשכור, אז אני שוקלת את זה. זו גם אופציה, אני ארשום אותה גם.
- יונתן: מבחינתי, האופציה היחידה היא למכור עכשיו, כי גם מבחינת קנייה המצב בשוק הוא אופטימלי והמשכנתאות זולות. עוד שנה לא יודע מה יהיה כי זה שוק משוגע ועוד שנה אולי לא נוכל לקנות שום דבר.

- מגשר: עינת, יונתן אומר שעכשיו המחירים הגיוניים והמשכנתאות זולות ואולי כדאי לנצל את זה, וכך גם תוכלו לקנות דירות טובות יותר. אתם תמכרו בזול, תקנו בזול, ותהיה לכם משכנתא טובה.
- יונתן: לא ייקח הרבה זמן למכור. מחפשים שם הרבה, כי זו שכונה טובה.
- מגשר: הצעת מגשר. האם תרצו לפרסם מודעה ולראות מה קורה? מה ההצעות שמקבלים? במסגרת הגישור, זה לא יחייב אף אחד. תשימו מודעה ביד שנייה ותראו. אולי מישהו ייתן לכם שני מיליון שמונה מאות, ואז מיד תמכרו.
- מגשר: אני ממליץ לא להגיד שאתם מתגרשים, שלא יחשבו שיש בדירה קארמה לא טובה, וגם תקפידו שהבית יהיה מטופח כשאתם מראים. הציע לי פעם מתווך לקנות עציצים במאתיים שקל ולפזר בבית. אתם רוצים? שתראו מה יש לכם ביד. מה את אומרת, עינת?
- עינת: לא יודעת.
- מגשר: אולי תקבלו הצעה טובה והכל יסתדר. אתם ממש לא מתחייבים למכור. אבל תקבלו כמה הצעות, ואז תוכלו לבטל את המכירה אם לא תקבלו הצעות יפות. תמיד תוכלו להאשים את המגשר. מה אתם אומרים? רוצים? עינת, מה את אומרת?
- עינת: אני אחשוב על זה.
- מגשר: או קיי, תחשבי על זה.
- יונתן: יש את המשחק.
- עינת: אתה רואה?
- יונתן: לא ממש, אבל בואי נמהר שמעתי שיש איזה משחק ושיש פקקים.
- עינת: טוב, בסדר.
- יונתן: אז שיהיה שבוע טוב.
- מגשר: טוב שבאתם היום, בכל מקרה. דיברנו על הרבה דברים ואני מרגיש שבפגישה הבאה אנו נקדם את העניינים.

פגישה חמישית:

מגשר: טוב, אז בואו נראה, בסוף הפגישה הקודמת דיברנו בגדול על זה שנתארגן לפגישה כדי שיהיו לנו כמה שיותר נתונים לעבוד אתם. לברר בקשר לזכויות שצברתם מהעבודה, לברר כמה הדירה שלכם שווה בשכירות, להקדיש מחשבה לשאלה אם רוצים לפרסם את הדירה למכירה, כדי לראות כמה תכלס בשוק אפשר לקבל עליה, לבדוק שכירויות ו/או קניה באזורים קרובים, כמו כפר סבא. וזהו, לעת עתה. בכל מקרה, הביקור שלך בבנק לא היה לחינם, נכון? קיבלת כמה אופציות.

עינת: כן, אבל זה היה כללי, כי היא צריכה תלוש וכמה זמן אני עובדת במקום העבודה וכו'.

מגשר: קיבלת? אני שלחתי לך את פרטי רואה החשבון, מה צריך?

עינת: אשלח לך שוב את המיילים של שנינו. לא יודעת אם קיבלתי.

מגשר: בואו נאמר ככה, עד יום ג' תוכלו לדעת אם יש לכם מישהו שיעשה לכם חישובים?

יונתן: אני אבדוק.

מגשר: אני לא רוצה למשוך רק את החישוב לשבועיים. אז ביום א' אני אשלח וביום ד' תגידו אם השגתם או לא, ואם לא השגתם, אפנה לרואה חשבון שאני עובד אתו, ואם הוא יכול לקבל את העבודה אז נפנה אליו,

וזהו. רבותי. צריך לקחת החלטות על הרכוש, הן משפיעות על המון נושאים, ועד שלא נדע מה ערך הרכוש לא נוכל להתקדם.

כל אחד בנפרד יתחיל לחשוב אם הוא רוצה להישאר בדירה או לא.

וגם, אני כבר אומר, פעם הבאה נעשה גם פינג פונג של פגישות יחידניות.

עינת: ואם לא נסגור על רואה חשבון?

מגשר: גם אם לא תמצאו רואה חשבון נעשה פגישה. חשוב לשמור על המסגרת, אני לא אוהב להשאיר זוגות באוויר. אבל כמובן, אני מעדיף פגישה עם נתונים, בהם נשתמש גם בפגישות היחידניות. אז בואו נסכם שאת הפגישה היום נקצר שכן בלי נתונים נאלץ לקיים רק דיון תיאורטי או במילים אחרות, "סתם נריב".

פגישה שישית [פגישות יחידניות]:

כעת נעשו פגישות יחידניות עם כל אחד מבני הזוג.

בפגישות היחידניות המגשר מוודא שהצדדים התייעצו עם עורכי דין והם מודעים להשלכות של כל ההחלטות שלהם, ככל שהם מחליטים משהו. לא חייבים להיעזר בעורך דין אולם במקרה זה, המגשר צריך לוודא שכל בן זוג עשה עבודה אחראית לגבי ביסוס הרצונות שלו, הצרכים שלו, היכולות שלו וכן הלאה. כשלבן זוג אין עורך דין הדבר באופן אוטומטי מטיל יותר אחריות על כתפיו של המגשר בהבטחה שאותו בן זוג לא יהיה קורבן להימנעות שלו מלקבל יעוץ משפטי הולם.

בפגישות היחידניות נבדקו עם כל אחד בנפרד הסדרי השהות עם הילדים, דובר על אזור מגורים שיהיה נוח לכל הצדדים עם אפשרויות מגורים מגוונות.

בסוף הפגישות היחידניות שנמשכו בערך חצי שעה עם כל צד, נכנסו הצדדים לחדר יחד.

שם ביחד נעשתה בחירה בשמאית לדירה ורואה חשבון לחישוב הזכויות ממקום העבודה, על מנת שיהיה אפשר לקבל החלטות סופיות לעניין הפרק הרכושי של ההסכם.

הערה:

כמגשר טיפלתי בהעברת הנתונים מבני הזוג לרואה החשבון שיחשב את איזון הזכויות של הצדדים. חשוב שהמגשר יטפל בכך שכן אם בני הזוג מתחילים כל אחד בנפרד לדבר עם רואה החשבון, שאינו מגשר במקצועו, מתפתחת סיטואציה שאינה בריאה לרכוש.

הצדדים פשוט מעבירים אלי במייל את הפרטים שרואה החשבון מבקש, ואני מעביר את המייל לרואה חשבון. זה לא מסובך ולא מעייף.

גם עם השמאית של הדירה טיפלתי בהעברת הנתונים, מסמכי הדירה השונים.

מאחר והשמאית גם צריכה לבקר בדירה, הנחתי את בני הזוג לקבל את פני השמאית ולא לפרט באוזניה את מצב הדירה, אלא פשוט לשתוק. זאת משום שתמיד יש סכנה שאם אחד מבני הזוג, כמו במקרה דנן, רוצה לקנות את הדירה, הוא יבקש לפגוע בדעה האובייקטיבית של השמאית ולומר לה שהתקרה נזלת, שהבניין מתפרק ושיש קרינה גרעינית מהבניין הסמוך וכן הלאה.

לכן אני תמיד מבקש מבני הזוג לקבל את השמאית יחד, לשמור אחד על השני שלא ידברו עם השמאית, אפשר להציע לה קפה, להגיד לה איפה המטבח וכן הלאה, אבל לא מעבר לכך. אני מזהיר אותם שאם מישהו יפגע אפילו בעקיפין בחוות הדעת של השמאית, התוצאה תהיה שהם ישלמו על דו"ח שמאות ולא יוכלו להסתמך עליו וככה סתם נזרק כסף.

פגישה שביעית:

הגיעו החישובים מרואה החשבון והערכת שווי מהשמאית:
החישובים מרואה החשבון מראים שהבעל צריך להעביר לאישה 150,000 שקלים בערך, אם הוא מחליט לתת לה את כל הפער שיש ביניהם בזכויות שלו כבר היום, במזומן.
להפתעת הצדדים השמאית קבעה ששווי הדירה של הצדדים ברעננה היא 2.9 מיליון.
הרבה מעבר לציפיות של שני הצדדים.
עכשיו, שני הצדדים מבינים שהדירה הזאת יקרה בשביל שאחד מהם יקנה אותה והם מסכימים על מכירת הדירה. מכספי מכירת הדירה הבעל הסכים להעביר לאישה סך של 150,000 שקלים, ובכך יסתיים איזון הרכוש ביניהם וכל צד בעתיד יהיה חופשי לעשות עם הזכויות שלו כרצונו.
לגבי המיטלטלין, האישה תישאר עם כל המיטלטלין.
היה ויכוח על שווי המיטלטלין כמו גם על שווי המכונית.
הייתה הצעת מגשר שהבעל ייקח על עצמו גם את המינוס שיש לצדדים בעובר ושב, והאישה תפצה את הבעל בכך שהוא יקבל את המכונית המשותפת, והוא גם ישאיר לה, כמחווה של רצון טוב, את רוב המיטלטלין בדירת הצדדים.
עוד כמחווה של רצון טוב הוסכם, שהאישה תגור עם הילדים בדירה עד יולי אוגוסט בשנה שלאחר מכן. היא לא תשלם דמי שימוש ראויים לבעל [מחצית דמי שכירות]
במקביל האישה ויתרה על המכונית של הצדדים כי סיפרה בפגישה היחידנית למגשר שהיא יכולה לקבל מכונית מההורים שלה, ולכן המגשר הציע שתותר על המכונית המשותפת במסגרת ההסכם.
הוסכם על הסדרי שהות לפי הצעת המגשר שיהיו שווים לחלוטין.
הוסכם על אזור גאוגרפי שבו הצדדים יגורו לפי אזור מגוריהם הנוכחי ברעננה, כפר סבא, ועד רבע שעה נסיעה במכונית מבית הספר שבו הילדים עתידים ללמוד, מה שיבחר בהסכמה כשהילדה הגדולה, נוי, תגיע לכיתה א'.
האישה נתנה את הסכמתה להצעת המגשר שהמזונות יהיו 1,500 שקלים בעבור שני הילדים באופן קבוע עד שהילדים יגיעו לגיל 18.
הוסכם שבזמן הצבא ישולמו שלישי מהמזונות הללו.

מתוך הספר "גישור במשפחה" מאת חיים פאשי לוי

פגישה שמינית – טיוטת הסכם:

עוברים על טיוטת הסכם [שכבר נשלחה קודם במייל].
היו שיחות טלפוניות עם שני הצדדים שכללו שאלות והבהרות לגבי ההסכם.
גם בשיחות הטלפוניות שהיו בפורמט של פגישות יחידניות וגם בפגישה עם טיוטת ההסכם, הצדדים העירו הערות שונות והתמקחו על דברים קטנים. בסופו של דבר השתנה מעט ההסכם.

דרכי יצירת קשר:

H.L. Law Office
Haim Pashi Levin
ADVOCATE & MEDIATOR
Megusharim@Gmail.com

חיים פאשי לוי, עורך דין ומגשר:
פקס: 153-37488357
נייד: [052-4499399](tel:052-4499399) טל' 03-5295584
כתובת לדברי דואר: מוסקניני 9/2 ת"א.
כתובת לפגישות: ברכה פולר מס' 6 תל אביב
[מאחורי אבן גבירול מס' 5]